

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

ESCOLA POLITÈCNICA SUPERIOR DE GANDIA

GRAU EN COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

ESCOLA POLITÈCNICA
SUPERIOR DE GANDIA

“Creació de la serie original *Els Cala*”

TREBALL FINAL DE GRAU

Autor/a:

Daniel Ausina Peiró

Tutor/a:

Héctor Julio Pérez López

Josep Àngel Mas i Castells

GANDIA, 2019

Resum

El present treball està destinat a la creació d'una sèrie original i el desenvolupament d'una bíblia i el guió del seu episodi pilot.

Amb esta meta, es presentarà primerament el context en que dita ficció s'inscriu a mode d'estudi de camp, en el que repassaré breument els antecedents que la marquen, les seues influències i el mercat en què es distribuirà.

Quant a este últim aspecte, les especificitats geogràfiques i lingüístiques del context del subjecte seran preses en cura per tal d'analitzar-les i oferir una proposta sobre la relació entre la ficció i el seu context sociolingüístic.

Així mateix, la part més important d'este treball serà el procés creatiu, el qual serà conduït seguint importants referents dins la indústria televisiva. La bíblia serà el seu nucli, articulant una estructura basada en els pilars del drama per a televisió: localització, personatges, el tractament de la seua primera temporada i el seu episodi pilot.

Amb tot, amb el resultat final es traçaran una sèrie de conclusions en l'àmbit personal i sobre l'experiència adquirida en la creació de series de ficció a este nivell purament acadèmic, que marcaran un camí sobre el futur de la idea i les habilitats del seu autor en dur-la a terme.

Abstract

The following paper is an attempt at the creation of an original TV drama series and its bible and pilot script development.

With this goal in mind, the media context in which the series is conceived will be firstly presented as ways to a field study, going through its predecessors in TV fiction, its influences and the market where it'll be distributed.

Regarding this last bit, the geographical and linguistic specificities of the subject's context will be brought into the forefront to analyse and offer an approach on sociolinguistic and TV fiction's relation.

The most important part of this work will be the creative process though, which will be conducted following important bibliographical reference on television. The TV format or bible, sometimes called pitch, will be its centre, so it articulates a structure based on the essentials of TV drama: setting, character, season's development and pilot.

After all, the final result will draw some conclusions on the personal side and the acquired experience on TV screenwriting at this academic, which will speculate on the idea's future and its author's abilities to bring it to life.

Paraules clau

sèrie original, bíblia, ficció en valencià, Gandia, guió

ÍNDEX

Resum.....	2
Abstract.....	2
Paraules clau	2
1. Introducció.....	4
a. Metodologia	4
b. Objectius.....	5
2. Context mediàtic	6
a. Història i influències.....	6
b. Context lingüístic	7
Registres lingüístics	9
c. Plataformes	10
3. La Bíblia	12
a. Fitxa tècnica	12
Sinopsi o <i>logline</i>	12
b. Localització: Gandia, la platja de Gandia i el Grau.....	13
c. Els personatges	14
d. Primera temporada: tractament	31
i. Estructura i trames	31
e. Episodis	35
i. El pilot: <i>Esta família i esta ciutat</i>	35
ii. 102: Helena.....	39
iii. 103: <i>Marc</i>	39
iv. 104: <i>Beatriu</i>	40
v. 105: <i>Clara Roig</i>	41
vi. 106: <i>Ernesto</i>	41
vii. 107: <i>Abril</i>	42
viii. 108: <i>Tots per un</i>	42
f. Més temporades?.....	44
4. Conclusions.....	45
5. Agraïments.....	46
6. Bibliografia	47

1. Introducció

El treball final de grau que té davant pretén ser una aproximació a la creació d'una sèrie de ficció, *Els Cala*, localitzada en Gandia, la platja, el Grau i la Safor, sobre una família, els Cala, i els engranatges de poder que articulen el món de la nit i el turisme en esta ciutat costera valenciana, engranatges que es trenquen quan mor el patriarca de la família.

S'ha d'entendre aquest treball com la base teòrica del conjunt de tot el procés creatiu de la sèrie. És a dir, d'una banda, la investigació del mitjà i el format, ens permetrà comprendre on va a distribuir-se la sèrie i per què funcionarà. I d'altra, una exposició exhaustiva de totes les decisions del procés d'escriptura de la sèrie, la memòria del projecte, que contindrà explicacions sobre la bibliografia escollida per tal de desenvolupar tot el món imaginari de la sèrie.

Amb tot, l'escriptura l'episodi pilot suposarà plasmar tot allò exposat amb un caire teòric o científic en la forma pròpia del mitjà, el guió literari, en este cas, televisiu. Un format que és precisament contrari a l'exposició teòrica que es du a terme a la memòria: els personatges, la narrativa, els conflictes, etc. han d'explicar-se a través del text on se succeeixen les accions. De manera que el guió literari intenta assolir dramàticament allò exposat en la memòria.

a. Metodologia

Per tal de realitzar aquest treball exitosament necessite partir d'una base ferma, d'un procés d'investigació que em portarà a adquirir els coneixements necessaris per tal d'aconseguir-ho. De manera que este TFG, a més de suposar l'aplicació dels coneixements apresos durant el grau, implica un aprenentatge ulterior. Així, la metodologia que empraré per tal d'enfocar l'escriptura de *Els Cala* és la següent.

En primer lloc, i com és lògic, cal analitzar en profunditat el context mediàtic en què hipotèticament es situarà la meua sèrie. Internacionalment, europeament, nacionalment i autonòmicament, seguint eixe ordre i a la inversa. Des del primer moment he sabut que volia crear en valencià: sóc valencià, escric en valencià, els meus personatges parlen valencià. Una part molt important del treball serà crear una guia clara quant als registres lingüístics emprats en la sèrie, que hauré de realitzar d'acord amb el llibre d'estil de d'À Punt, canal natural per a la seua emissió original.

En segon lloc, com és obvi, he de formar-me, llegir sobre la matèria: l'escriptura cinematogràfica, i més particularment, en la televisiva. Existeixen molts manuals per a guionistes debutants, dels quals em serviré per tal de crear el meu relat. Tanmateix com és lògic, no seguiré tots els preceptes de gurus del guió en cadascuna de les parts que exposen.

Per tal d'abordar la creació i construcció dels personatges, seguiré la teoria de John Truby, que afirma que s'han d'establir un desig i una necessitat, dividida en moral i psicològica, en els nostres personatges, una n'és el motor i l'altra l'essència de la història, ambdues subjectes a les febleses en el caràcter del personatge.

Quant a l'estructura, múltiples factors entren en joc donat el caràcter episòdic de la ficció televisiva, és a dir, els tres actes de la dramàtica clàssica (Jean-Marie Roth, Roland Barthes, McKee) amb l'estructura capitular (Brenner, Douglas, Moral, Smith, etc). El viatge de l'heroi, teoria formulada per Campbell i Vogler, és una

ferramenta per definir l'arc de la història i les seues múltiples fases, i esta em servirà per traçar els arcs de dos personatges que durant la primera meitat de la sèrie podríem definir com "l'heroi i l'heroïna".

Així mateix, la creació de ficció televisiva comporta una sèrie d'especificitats tècniques, dramàtiques, econòmiques i mediàtiques que són el treball del guionista les aprendre. Pamela Douglas n'és un referent global en el camp de la formació de guionistes i obres sobre ficció televisiva, específicament en el context summament industrialitzat dels EUA i com adaptar-se a les estrictes estructures. El procés d'escriptura del pilot seguirà de prop les indicacions de Douglas (2011) quant a les bases d'un guió en la indústria televisiva nordamericana: des de l'esquema (*outline*) d'escenes seguint la regla dels 4 (o 5, o 6, segons convinga) actes i els seus corresponents *cliffhangers* al final d'estes, tot enllaçant les diferents trames (*A, B & C stories*, o més), fins als primers esborranys, revisions, relectures, revisions i, sobretot, reescriptures. Gómez Martínez i García García, són a la seua manera, els referents nacionalment. El meu treball tractarà de ser una síntesi de les propostes d'ambdós teòrics aplicable a este projecte, tenint en compte aspectes com l'estructura que té l'origen a les necessitats publicitàries d'una cadena que s'ha d'adaptar a la ficció i televisió espanyoles, així com a la nova manera de consumir ficció en plataformes de VOD.

Per últim, cal remarcar que el format que he elegit per tal de presentar el projecte és el de la bíblia, format àmpliament estès per tal d'exposar un producte d'estes característiques dins de la indústria. A banda de seguir les instruccions dels anteriors teòrics en este aspecte, per tal de dur a terme la construcció de la bíblia d'*Els Cala* llegiré aquelles de sèries exitoses per tal de aproximar-me a la realitat el màxim.

Concretament em centraré en dues sèries que crec que abracen meravellosament dos aspectes fonamentals en la sèrie que crearé: el *setting*, és a dir, la localització, on passen els fets; i l'administració de les trames i personatges dins del caràcter coral de la sèrie. Les series són, com no, *Lost*, de JJ Abrams i Damon Lindelof, i *The Wire*, de David Simon. D'una banda, l'illa, i d'altra Baltimore, una per explicar els personatges i l'altra per explicar una nació, els EUA. La presentació d'estes a les seues bíblies les situa com a eix central de la dramaturgia, un aspecte que vull donar a Gandia, la localització de la sèrie. També crec que és molt interessant com gestionen els temps en el trinomi personatge-episodi-temporada, assignant un ordre quasi matemàtic a este, molt útil i lògic per a crear la narrativa: hi ha gran nombre de protagonistes, dos que articulen el conjunt i apareixen en tots els episodis i uns altres que prenen protagonisme en moments determinats de la sèrie (capítols monogràfics d'un personatge, combinació d'estos, etc.).

A partir de tot este estudi abordaré l'escriptura del guió del primer capítol, el pilot d'*Els Cala*, així com el disseny de la temporada completa, des d'un punt de vista autocrític, tècnic i minucios, però sense renunciar als meus propis processos de creació. Partint des tota la bibliografia i referents estructuraré el treball presentant l'estudi del medi i context televisius, per una banda, i per l'altra, la bíblia, que tindrà 4 eixos principals: la fitxa tècnica, la localització, els personatges i la descripció de la primera temporada. El resultat és la bíblia de la sèrie, element central i essencial de qualsevol projecte d'aquestes característiques.

b. Objectius

L'objectiu principal del treball és clarament crear una sèrie de ficció original i traçar la bíblia de la mateixa, així mateix com el seu episodi pilot.

No obstant això, la sèrie sorgida i el seu propi procés de creació no estan òbviament sotmesos als processos de producció reals, per tant, este aprenentatge pretén anar fins a la

preparació d'un pitch, que serà un dels objectius secundaris, en el cas d'este treball acadèmic, el *pitch* es materialitzarà en forma de la defensa d'este treball. A més, com deia a la introducció, este treball serveix com a explicació del procés creatiu, de manera que un dels altres objectius secundaris és realitzar l'anàlisi d'aquest procés.

Per últim, este TFG s'entén com una carta de presentació per al meu futur professional, així, crear un producte el més acostat possible a la realitat televisiva actual n'és un altre objectiu secundari.

2. Context mediàtic

a. Història i influències

Des de les novel·les vuitcentistes, passant per les *sitcoms* americanes dels 60 i 70, els clàssics espanyols, com *Curro Jiménez* i *Farmacia de Guardia*, l'edat daurada de la televisió americana (*The Sopranos* i *The Wire*), fins a l'edat digital i del *binge watching* de sèries com *Stranger things*, *Game of Thrones* o *Breaking Bad*, la ficció serialitzada actualment viu un dels seus moments de màxim esplendor. És el moment per a escriure televisió.

Podria afirmar que gran part de les meues influències cinematogràfiques venen del món de la ficció televisiva. De fet, als EUA, molts es refereixen a les sèries com a històries (o pel·lícules) de 10 hores (*a 10-hour film*) per a les series de cable i *20-hours-film* per a les de les *networks*. El cas és que la serialització de la narrativa d'una història en episodis el que provoca és que la història s'haja d'adaptar a uns recursos dramàtics que han de fer que l'espectador es mantinga pegat a la pantalla després de cada pausa publicitària i setmana rere setmana. De manera que en absolut, les sèries no són pel·lícules llarguíssimes, són un dispositiu independent extremadament ric en narrativa i estil.

Hi ha qui diu que sèries com *Fleabag* o *Paquita Salas*, ambdues de temporades de 6 capítols de 25 minuts cadascun, poden consumir-se com a pel·lícules, afirmació feta des de la més absoluta ignorància del mitjà. Efectivament, un pot vore-les en 3 hores, quasi com una pel·lícula llarga, però la seua narrativa és capitular, la tensió està adaptada al capítol i no a la totalitat de l'obra, que en té també una de pròpia. Però com diu Concepción Cascajosa (2019) al seu article en El País, "debe recordar-se que aquello genuinamente televisivo es el visionado de un único capítulo diario o semanal articulado en una parrilla: el consumo personalizado de la ficción es una innovación posibilitada por los sistemas de almacenaje como el DVD y el vídeo bajo demanda."

Tanmateix l'incursió de directors de cinema en la ficció televisiva i a les plataformes de *streaming* està provocant que l'expressió "pel·lícules de 30 hores" continue usant-se, provocant com no reaccions negatives de part de la crítica i del sector en general. Tal com diu Concepción Cascajosa en el mateix article arrel de l'afirmació de Nicholas Winding Refn sobre la sèrie que presentava en Venècia, *Too Old to Die Young* (2019):

Los directores de cine que hacen series se podrían ahorrar lugares comunes con los que parecen minusvalorar el club al que se unen, pero un repaso a la historia del medio televisivo demuestra que su avance ha llegado a través del mestizaje de formas y modelos, no desde las trincheras de la endogamia profesional o el purismo crítico.

Sèries com *Paquita Salas*, *Fleabag*, *Transparent*, *Please like me*, o *Love* m'han influenciat enormement. Són capítols curts, entren dins dels paràmetres de la comèdia, que tradicionalment en la ficció americana sol durar entre 20 i 30 minuts per episodi,

tanmateix les històries contades ja no són exclusivament comèdies, són les anomenades dramèdies. Són sèries que han emancipat les seues narratives d'estos lligams comercials gràcies a les plataformes digitals, experimenten com contar les seues històries a través de formats nous i frescos. Tot i que també s'ha de reconèixer que sovint s'empra el terme dramèdia molt a la lleugera.

La creadora de *Fleabag*, Phoebe Waller-Bridge afirmava en una entrevista¹ que quan l'espectador riu és molt més vulnerable a l'impacte emocional de la part tràgica de la historia. Riem amb els personatges, d'ells, de les situacions que viuen. Els personatges es converteixen en subjectes amb els quals ho passem bé, per tant apreciem que ho passen bé, apreciem les situacions que ens fan soltar una riallada. Estem en distensió, de manera que quan la tensió dramàtica colpeja els personatges l'espectador ho sent d'una manera molt més intensa. Clarament existeixen molts altres aspectes per aconseguir este efecte, tots en favor de que l'espectador pugua establir un vincle emocional amb el personatge. En estos casos, els creadors s'ajuden especialment de la comicitat dels personatges per construir-lo, com és més que evident amb el personatge de Paquita, interpretat per Brays Efe, a *Paquita Salas* (2016) de Javier Ambrossi i Javier Calvo, de la qual existeixen milers de memes però l'espectador en té molta empatia.

L'altra gran influència per a mi són les sèries dramàtiques amb tocs d'humor, de les quals destacaria absolutament *Charmed* (1998-2006) de Constance M. Burge, *Fargo* (2015-) de Noah Hawley, l'antològica *American Horror Story* (2011-) de Ryan Murphy i Brad Falchuck, *Orphan Black* (2013-2017) de John Fawcett i Graeme Manson o *Big Little Lies* de David E. Kelly. Són històries amb un rerefons profundament dramàtic: morts, assassinats, maltracte, crim, conspiracions, etc., però que constantment fan ús d'un humor molt particular, negre, amb tocs de cultura *pop*, destensador però que també aporta cert realisme dins del fatalisme absolut que certes trames poden provocar.

A més a més, l'actualitat de la ficció produïda en Espanya, la ficció espanyola, és més que esperançadora, amb Netflix obrint el seu primer *hub* europeu a Madrid i èxits que no es limiten al nostre territori i que arrasaren internacionalment. I és que precisament este ficcions que estan en emissió, com *La casa de papel*, *Vis a vis*, *Las chicas del cable*, *Élite*, *El ministerio del tiempo*, *Arde Madrid*, *La peste* són arriscades tan temàticament, trames adultes amb un target ja no tant ampli, personatges molt més obscurs, que impacten a l'espectador, comèdia negra i *pop*; com a nivell de producció, ja que per fi el mercat espanyol s'ha adaptat als 50 minuts de duració per episodi i les altes inversions donen resultats de gran qualitat.

Amb tot, la sèrie que tinc en ment tindrà una durada de entre 40 i 50 minuts, com un drama a l'estil americà, que com deia ja s'ha implantat a Espanya, amb humor negre però sense fatalisme, gore, violència i amb trames quotidianes, realistes i familiars, que també beuen de la ficció política com *House of Cards* i *Crematorio*.

b. Context lingüístic

Els Cala és una sèrie en valencià que pretén ser emesa en À Punt, la nova televisió del País Valencià, de manera que és extremadament important analitzar l'audiovisual valencià, en concret la seua ficció televisiva. Tanmateix, el seu caràcter local no suposa en absolut un límit a la seua explotació comercial al llarg del món a través de les plataformes de

¹ Build Series (2016, 16 d'octubre). *Phoebe Waller-Bridge discusses her Amazon Show, "Fleabag"* [Archiu de vídeo]. Recuperat de <https://www.youtube.com/watch?v=8bp-sWaMPVU&t=1s>

video on demand després de la seua emissió en À Punt (més informació en l'apartat de venda).

En el moment de realització d'este treball tan sols s'han emès dues sèries dramàtiques en la nova televisió valenciana, a banda d'*Açò és una destarifo*, sèrie d'esquetxos similar a altres emeses en Canal9. La primera fou *La Vall*, una ficció en format de thriller que malgrat els orígens de la nova cadena valenciana ha superat les expectatives. Més que el seu contingut, per a mi *La Vall* suposa la posada en marxa de nou de la ficció televisiva valenciana, que pareixia extinta. Els pròxims projectes de series d'À Punt no fan més que confirmar esta situació, és possible produir ficció serial per al públic valencià. En març d'este any es va estrenar *La Forastera*, segona sèrie original d'À punt, produïda per Albena Produccions, referent en l'audiovisual i teatre valencians. Ambdues series s'han emès amb un èxit moderat, amb *shares* lleugerament superiors a la mitjana de la cadena, sent la segona *trending topic* al País Valencià durant alguna de les seues emissions, ja que cal destacar la seua campanya en xarxes. I és que actualment hi ha en producció o desenvolupament 5 projectes de sèries dramàtiques, *Parany*, *Desenterrats*, *Re-Acció*, *Xè què bò*, *Diumenge Paella* i *La fossa*, la qual destaca per ser la primera coproducció amb TV3 de la cadena pública valenciana.

No obstant això, òbviament no cal oblidar l'antiga Canal 9 i la seua ficció, la màxima representant de la qual va ser clarament *L'alqueria Blanca*. La ficció de Canal 9, junt amb la seua programació en general, mai va estar lliure de controvèrsia, però *L'alqueria*, com l'anomenaven els seus fans més entusiastes, estrenada el 2007, va ser una de les sèries més reeixides d'RTVV, un èxit d'audiència en un moment en què la cadena no tenia molta audiència, i que va suposar la consolidació dels actors valencians al conjunt de l'audiovisual a l'Estat Espanyol. Actualment À punt reposa la sèrie per les vesprades, amb audiències molt favorables per al canal, que demostren que encara és recordada i ben volguda. A més, s'ha anunciat que s'emetrà la desena temporada pròximament, aquella que no es va poder emetre pel tancament de Canal9.

A més, també m'agradaria parlar breument sobre les altres ficcions autonòmiques, especialment aquelles de televisions de comunitats bilingües. TV3 és automàticament la primera que ens ve al cap, i lògicament, ja que és la autonòmica amb més pressupost i per tant que més ficció ha produït, entre les quals s'haurien de destacar *Merlí* i *Polseres Vermelles*, donat el seu èxit fins i tot fora de Catalunya. També són remarcables algunes com *La riera*, *Ventdepla*, *Plat brut* *Polònia* i *Poblenou*, que va ser la primera sèrie espanyola en català, que va obrir la vereda del mercat en la ficció en la llengua pròpia i va demostrar que era absolutament possible i rendible, més que rendible.

La sèrie basca *Goenkale* també ho va fer a la seua manera, suficient prova és que va ser i continua sent la ficció espanyola més longeva (des de 1994 a 2015). La televisió gallega, TVG, també ha produït ficcions de gran èxit, que malgrat no haver sigut exportades nacionalment sí que han sigut el niu de talents de la ficció espanyola actual, com son Ramón Campos i Gema R. Neira, productors executius de Bambú Producciones, una de les productores més importants i prestigioses d'Espanya. Deurien destacar-se series com *Pratos combinados*, *Padre casares* i *Matalobos*, sent esta última una gran aposta, arriscada i de gènere, que va tindre un èxit considerable a Galícia.

Amb tot, el que pretenc dir és que *Els Cala*, dins d'aquest context concretament, funcionarà com l'articulació d'una ficció local que aspira a anar més enllà dels televisors valencians, tenint en compte la seua funció interna al territori. En este sentit, hi ha un comentari crític a la realitat lingüística de Gandia, de manera subtextual vull tractar la influència del turisme castellanoparlant (els "madrilenyos") a la parla d'una

família valencianoparlant que es dedica precisament al turisme. Aspectes com este donen sentit a la seua existència concreta dins del context mediàtic i sociolingüístic valencià sense deixar de ser un producte absolutament universal.

Registres lingüístics

És clar que la dimensió lingüística és essencial per a una sèrie creada i pensada per ser emesa en la televisió valenciana, *À Punt*, però sobretot hi ha també la intenció de reivindicar que una ficció localitzada en la Safor ha de reflectir la realitat lingüística del territori. Així, el registre de la sèrie buscarà d'un costat satisfer les exigències del llibre d'estil de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació, però també aconseguir un nivell de realisme, lingüísticament parlant, que reflectisca al màxim els parlars saforencs.

Per tant, la primera qüestió a abordar és la de la confrontació entre versemblança i correcció de la llengua als mitjans: es pretén reflexar al màxim la realitat lingüística de la Safor. Tal com explica Mas (2007, 53) "en la ficció el valor de versemblança substitueix el de naturalitat i pot arribar fins i tot a esborrar la correcció." Tot i que, com exposa, el valencià pateix d'una sèrie de problemàtiques (vies de normalització, diglòssia, connotacions ideològiques de la llengua, etc.) que alguns podrien trobar suficients com per negar la màxima, la voluntat d'apostar amb totes les conseqüències per la versemblança és inequívocament de caràcter social: fer la funció necessària quant a la normalització social del valencià.

Com a base, la funció normalitzadora de la llengua dels mitjans de comunicació és àmpliament reconeguda, l'estàndard es fa conèixer gràcies al *mass media*, però a banda d'este aspecte pedagògic també crec que és necessari i important realitzar una tasca de reivindicació dels espais i usos de les diferents varietats del valencià. En este cas, la ficció permet parlar críticament de l'ús, del desús i la diglòssia d'una manera indirecta: retratant la realitat lingüística específica d'un territori com la Safor. Partint de que "la pervivència de la diversitat geolectal és indèstriable de l'equilibri de les varietats diatòpiques en els models de llengua dels mitjans de comunicació" (Casals, 2002: 48), també faré èmfasi en la variació sociolectal i cronolectal, així com en el bilingüisme, als diàlegs.

Totes estes bases per al registre lingüístic de la sèrie estan d'acord amb els preceptes del llibre d'estil de la CVMC, que atorga a la ficció àmplia llibertat quant a la utilització de l'estàndard informal i al col·loquial.

Usos lingüístics

En segon lloc, també crec que és necessari parlar de la transmissió i canvi lingüístic intergeneracional per plasmar la societat actual. No sols la correcció i la necessitat de produir contingut en valencià és vital, sinó també realitzar una exposició crítica de com han evolucionat els costums lingüístics dels saforencs. Este procés es durà a terme en el camp del subtext dels diàlegs, que és al cap i a la fi on rau la qüestió de la llengua: els nostres personatges canviaran, òbviament d'acord amb estudis sobre els fenòmens anteriorment exposats, de registre, dins del valencià, però també de llengua segons el context comunicatiu en què es troben.

Este nivell del subtext té com a base radical les obres d'investigació i estudis de Josep Alandete, sobre els canvis sociolingüístics en la comarca de la Safor (2008), i Josep Àngel Mas i Raquel Casesnoves (2017), sobre la transmissió intergeneracional del català. Ambdós plantegen una situació claríssima als nuclis familiars: pares que tenien el valencià com a llengua materna parlaran als seus fills en una diferent, el castellà. Un procés que Casesnoves i Mas (2017) denominen interrupció de la transmissió, provocada per un context lingüístic en què existeix un discurs en favor de l'abandó de la llengua (Alandete, 2008), transmès per les institucions espanyoles i que cala en les famílies valencianoparlants. És l'anomenada atracció

lingüística (Casesnoves i Mas, 2017) que porta els transmissors de la llengua (els pares) a *mudar* lingüísticament per raons socioeconòmiques com el qüestionament de la utilitat i el desprestigi de la llengua, la desvinculació de la identitat valenciana de la llengua, les dificultats estructurals per al seu ús (contextos formals, i també informals on predomina el castellà) i en síntesi, la supremacia del castellà, així com econòmica i de classe, que a més, té un tint polític.

Amb tot, a la ficció es mostraran 3 generacions d'una família valenciana, i valencianopalant, els Cala, i així veurem com ha sigut el procés de transmissió de la llengua. Ja que es tracta d'una ficció, tot i que esta representació pretén ser fidel als estudis, també cal reconèixer que és construcció de la imaginació i fruit de l'observació del propi guionista. Es presentaran situacions molt específiques quant a l'ús del valencià per tal de crear una complexitat versemblant: a cada nucli familiar (pares a fills, però també pot canviar entre fills) quedarà concretat si es tracta d'una situació de reproducció lingüística (Mas i Casesnoves, 2017) o d'interrupció de la transmissió, i és objecte de la ficció establir les raons. I a més, també trobarem situacions molt concretes en que l'ús de la llengua fora del nucli familiar (amistats, empresa, etc.) serà específic i definit per tal d'explicar les raons de l'ús, o el desús, de la mateixa.

Partint d'estos plantejaments, a la descripció de cadascun dels personatges s'explicarà breument el seu ús de la llengua, ja que entenc que en una sèrie d'estes característiques este aspecte forma part, com un més, de la construcció i descripció del personatge: sociolectes, cronolectes, geolectes, bilingüisme, diglòssia personal, relacions i llengua, etc. La voluntat de fer específic i personal este aspecte pertany a la volta a la intenció de buscar el realisme en el parlar dels nostres personatges, però també de fer un comentari crític i quasi polític de com ens veiem els valencians a la televisió, de com veiem la nostra llengua des dels mitjans, i sobretot, de com, com a creadors, l'emprem. És a dir, pretén ser una introspecció sobre la nostra realitat lingüística.

D'una banda sense usar l'humor costumista per tal de retratar-nos: l'accent de poble no existeix per a fer riure, o fàstic, al "madrilenyo"; i de l'altra també fer autocrítica: som els valencians els que estem, des de fa temps, deixant de parlar valencià.

c. Plataformes

Aparentment podria argumentar-se que després d'aquest exhaustiu treball sobre el registre lingüístic la sèrie sols té sentit i sols pot comprendre's completament en l'àmbit valencià, en À Punt o com a molt al domini lingüístic. Esta percepció és, no obstant, doblement errònia.

Per una banda, les relacions polítiques entre els territoris del domini lingüístic han provocat que la coproducció en llengua pròpia siga més bé escassa, sobretot a continguts que puguen compartir les 3 televisions autonòmiques. En este sentit, la presència d'alguns personatges catalans no justificaria la coproducció per part de TV3, ja que entenc que esta ha d'estar normalitzada de manera que es creen els vincles culturals i d'indústria que necessitem. Ja s'està emetent actualment la primera coproducció valenciana, catalana i balear, *Favorits*, un programa de zàping però en internet, i la primera ficció coproduïda per TV3 i À punt conjuntament, *La fossa*, un thriller dirigit per Agustí Vila, prompte s'estrenarà en les nostres pantalles i demostrarà que no sols es pot produir ficció a nivell autonòmic, sinó que també la coproducció entre comunitats amb llengua en comú és viable.

D'altra banda, amb un caràcter nacional i internacional, la qüestió lingüística no suposa una barrera com antigament pareixia que existia amb els continguts en català. Tant Polseres vermelles (2011-2013) com Merlí (2015-2018) es van emetre en Antena 3, doblades al castellà però amb la possibilitat de veure's en VO, durant la temporada d'estiu, que malgrat ser època de baix consum, van aconseguir audiències remarcables. Concretament Polseres Vermelles, creada per Albert Espinosa, va obtenir un 20% de share i 3 milions d'espectadors en la seua estrena en obert. A més a més, se n'han fet dues adaptacions internacionals, una als EEUU i l'altra en França. Tot i que la trama és molt universal i la llengua o la localització no hi juga un paper central, podria dir-se que és possible extrapolar l'èxit a sèries futures.

A més a més, la producció de ficció local, i entenguem per local a Espanya, no suposa de cap manera que els continguts estiguen limitats a la seua llengua original. El doblatge està cada vegada més acceptat pels àvids consumidors de sèries i cinèfils. *La casa de papel*, la serie no anglòfona més vista de la plataforma Netflix, n'és actualment el millor exemple que les plataformes, distribuïdores i productores internacionals (HBO, Netflix, Amazon Prime, etc.) estan molt interessades en la producció espanyola: és fa palès que la llengua ja no és una barrera per a l'espectador, ja que són un èxit també a països no hispanoparlants, i *Élite* és encara més rellevant en este sentit. El seu interès descansa, com diu Geraldine Gonard en un article que escriu Emiliano de Pablo (2018) per a *Variety*, en els seus productors executius (en este cas, guionistes també) que escriuen grans histories amb una producció de gran qualitat i a un preu més que raonable. Produir sèries en Espanya és barat i el resultat és de molta qualitat, naturalment l'interès de les plataformes internacionals està més que concentrat en la península, que son conscients, com diu Gonzalo Segardía, d'Onza Producciones, que produir una sèrie en França, Itàlia o el Regne Unit amb la mateixa qualitat costat al menys un 30% més.

Com recopila Emiliano de Pablo (2019) més tard respecte al seu article anterior en *Variety* entre Netflix, Amazon Prime Video, Movistar+, HBO i Viacom, el boom en la producció de ficció espanyola és més que real: entre tots els distribuïdors hi ha actualment més d'una vintena de series en desenvolupament o producció, nombre que es planeja augmentar exponencialment per a l'any que ve. També és ben interessant el fet que destaque que gran part de les cadenes tradicionals, en lloc de fer una guerra a les plataformes, s'han unit a elles i el ambient és majoritàriament de coproducció i col·laboració, tant nacionalment com amb productores americanes i iberoamericanes.

Quant precisament als països de parla hispana, el mercat iberoamericà és un gran nínxol per a la producció espanyola gràcies a la cultura i llengua compartides. Tradicionalment les telenovelles latinoamericanes feien el viatge cap al vell continent, i arrassaven, però no era sovint que les espanyoles feren el viatge de tornada. Ara açò ha canviat gràcies a internet i les plataformes, un excel·lent exemple n'és la popularitat d'*Élite* entre els adolescents mexicans o el gran *fan base*, la *marea amarilla*, de *Vis a Vis* a Argentina o Chile o de *Velvet*. Però és que realment on *Élite* està tenint especial impacte és en el mercat anglès, sobretot entre la joventut *millennial*, que comparteix moltíssim amb els joves de la sèrie. Es consumeix tant en VOS o doblada, un aspecte molt positiu: els joves ja no destrien els continguts en altres llengües diferents a la pròpia, impacte molt clar de la societat d'internet.

En resum, el context és més que favorable per a la possible exportació de la sèrie fora de l'àmbit catalanoparlant, ja que la seua presència en plataformes de *streaming* internacionals la faria accessible a milions de persones.

3. La Bíblia

El format de la Bíblia, tot i que està àmpliament estès a l'indústria, és molt variable i està sotmès a tant les exigències del productor, pel que fa què vol vore en eixe document, com a la llibertat creativa i estructural del seu mateix autor. La majoria sol tindre una estructura pareguda però esta quasi mai és la mateixa, i la manera d'exposar cadascun dels seus apartats és encara més complexa. L'he elegida per la seua acceptació, com a guia de ruta, i l'he adaptada a les necessitats específiques, tant de l'idea i la sèrie com aquelles exigides acadèmicament.

D'esta manera, la trobaran partida en fitxa tècnica, on hi trobarem un element molt important, la logline o sinopsi. A continuació, una àmplia descripció de la ciutat de Gandia, la localització de la sèrie, tant des d'un punt de vista objectiu i de fonts com subjectiu, com a motor dramàtic i argumentació del retrat que la sèrie farà de la ciutat.

Després passarem al tractament de la primera temporada, passant per exposar les trames que articulen la sèrie i seguint amb una espècie de *logline*, un poc més extensa, per a cada capítol, centrant-nos específicament en l'episodi pilot, del qual s'ha realitzat una escaleta d'escenes.

Finalment, l'últim punt a desenvolupar serà un no tan habitual però que considere crucial a nivell acadèmic: platejar el futur de la sèrie més enllà de la primera temporada que abarca la serie, per a entendre la idea en la seua totalitat.

a. Fitxa tècnica

Sinopsi o *logline*

A la ciutat de Gandia, la família Cala controla el món de la nit, l'oci i la festa, el seu poder s'estén com tentacles per cada racó de la ciutat turística. La mort del seu patriarca, que es descobreix corrupte, provocarà un terratrèmol que canviarà cadascun dels engranatges de poder i ambicions de esta família trencada i corrompuda per la fantasia d'unes vides felices i plenes.

<i>Gènere</i>	Drama familiar amb humor negre.
<i>Format i duració</i>	Sèrie televisiva de ficció amb una primera temporada de 8 episodis d'entre 45-50 minuts de duració, quatre actes, estructura a l'americana adaptada a les pauses publicitàries però també apta per al <i>big watching</i> .
<i>Emissió</i>	<i>Prime time</i> d'À Punt entre setmana, immediatament després de la seua emissió disponible en plataformes de VOD.
<i>Target</i>	Sobretot el <i>target</i> comercial, públic adult, format, tal volta més femení.

b. Localització: Gandia, la platja de Gandia i el Grau

La descripció de la ciutat de Gandia que realitze a continuació està dividida en dos apartats molt clars, el lector es percatarà que existeix una exposició objectiva sobre esta, primerament, i que després es desenvolupa una dissertació subjectiva, purament literària i dramàtica de la visió i versió de la ciutat que es donarà a l'espectador en la sèrie sobre esta ciutat.

Gandia és la capital de la Safor, comarca situada a la costa sud de la província de València, té una població de 73.829 habitants (INE 2018) i és un dels principals destins turístics espanyols.

Els seus orígens es remunten a l'època musulmana i és mencionada per primera vegada en documents en 1249 en el *Llibre de repartiment de València* de Jaume I. La vila va momentàniament passant de mans en mans fins un segle després quan es constitueix el ducat (Palau Ducal, monestir de Sant Jeroni i la Colegita) precisament durant el segle d'Or valencià (Ausiàs March, Joanot Martorell, Joan Roís de Corella, etc). A finals del segle XV el ducat passa a mans de la casa dels Borja, els quals estableixen una fastuosa cort i produeix dos papes: Calixt III i Alexandre VI. La ciutat té molta rellevància durant els segles a venir, però l'expulsió dels moriscos i les crisis de la seda i el sucre portaren a la ciutat a quasi dos segles de penombra econòmica. El tren vuitcentista que unia Alcoi, Gandia, el seu port, Dènia i Carcaixent va suposar un gran avanç per la ciutat i el seu comerç, concretament el cultiu de la taronja i la seua importància com a centre pesquer. Així mateix fins a ben entrat el segle XX Gandia va ser una ciutat eminentment agrícola. A partir dels anys 60 es convertiria en el que és hui en dia, la meca del turisme de sol, platja i festa. L'economia va virar absolutament al sector del turisme estacional, durant l'hivern sent el comerç i els serveis la principal base d'esta, ja que Gandia és el centre de la comarca i dona treball a molts dels seus 200.000 habitants.

Malgrat això, les estadístiques, dades i anàlisi segons EPData, sobre l'evolució de l'atur és bàsicament estacional: tot i la baixada gràcies a la recuperació econòmica sempre es repeteixen els pics de treball en les èpoques estivals i de Nadal. Les dades de turisme es són prou constants, un turisme basat en el sol, platja i festa: més o menys 170.000 pernoctacions de mitja durant els mesos de juliol dels últims 3 anys (INE, 2019).

A mitjans dels 90, es va construir el Campus de Gandia, la seu de la Universitat Politècnica de València a la Safor. 25 anys després segueix ahí, niu de comunicadors audiovisuals, enginyers en telecomunicacions, especialistes en turisme i ciències ambientals. Uns estudiants que donen vida a eixa platja que es buidava en hivern, junt amb la població del Grau.

La ciutat de Gandia a banda de servir com a localització específica per a la ficció també funcionarà com un personatge amb funcions dramàtiques. La localització de la sèrie no és abstracta, no es pretén parlar d'una ciutat costera valenciana d'una manera abstracta i generalitzada, la ciutat és Gandia, amb totes les seues especificitats, un retrat en alta resolució, cru, i tal volta, cruel.

Gandia no pertany a la gent de Gandia. Gandia és dels *madrilenyos*. Gandia és d'estiu, tan sols existeix durant 2 mesos: quan el sol crema i la sorra de les platges abraça els peus dels turistes. La platja de Gandia hiverna, els estudiants són els seus fantasmes, o tal volta els que la mantenen viva durant el fred. Els estudiants donen vida, sentit a vegades, però la seua funció és realment de manteniment: manteniment d'una imatge de ciutat pròspera, viva, amb futur, més enllà del turisme, o a banda d'ell. Manteniment i continuació, a la espera que arriben els vertaders usuaris de la platja.

La platja de Gandia espera, simplement, la primera onada de la calor, però no ansiosa, està desesperada. Sobrevisiu a l'hivern i a la calor s'arrastra, s'alimenta furtivament de les butxaques dels forasters, depenent i a vegades havent de suplicar. Els seus carrers no es pareixen a la seua gent, estan dedicats a la servitud, a complaure al de fora, a satisfer els desitjos del visitant. Cada vorera, cada farola, cada taulell, cada hamaca i cada llit en cada hotel sols existeix per fer feliç el turista.

I així, la seua gent simplement renuncia a la seua dignitat durant 90 dies, l'amaga, i treballa, 90 dies i 90 nits. Ningú guanya, cadascú fa el que pot, la guerra fratricida. La gent d'ací ha de traicionar els seus, és com funciona. Ens aprofitem els uns dels altres, perquè si no ningú ens ajudarà. Els nostres germans són la competència i el foraster el millor aliat, però no per guanyar, sols per sobreviure. I eixa és precisament una de les línies argumentals de la sèrie, com una família, uns germans, s'enriqueixen gràcies al turisme a costa de la gent humil de la regió. Gandia no viu, sobrevisiu. I la seua gent ho té més que assumit. No creiem la mentida de que tots podem triomfar a la costa, alguns sempre haurem de catxar el cap.

Gandia és una ciutat de sol, alcohol, bafles i formigó armat, un microcosmos de la costa valenciana. Un patró que es repeteix per tots els quilòmetres que el mediterrani banya: unes terres de tarongers, olivers i ametllers sense llauradors, llauradors que han venut la corbella i l'aixada a canvi d'andamis i pasteres, rajoles, gratacels i edificis d'apartaments.

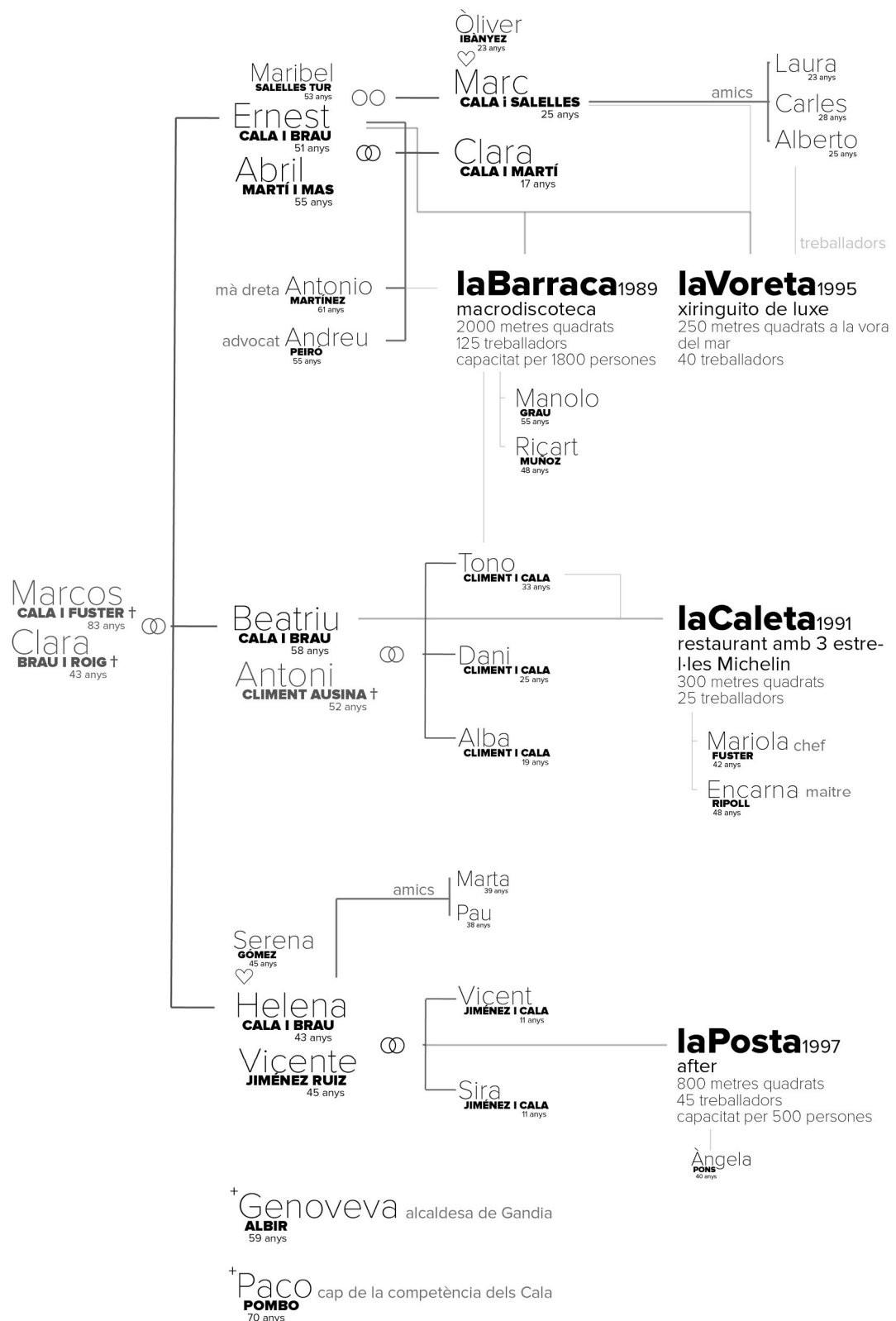
I malgrat tot, el primer que hem de fer és donar les gràcies. Sí, estem agraïts per haver siguts beneïts amb estes terres i amb este temps. *God bless* els madrilenys per haver-nos tret de la pobresa del bancal. Estiguem-los ben en deute als visitants per donar-nos el pa de cada dia. I és que Gandia pareix que porta trenta anys fent-se rica a expenses de quatre cubates mal servits i dos pisos de parets de paper, una de xopitos a primera línia i una paella per a dotze a mig dia, el menú a vint euros. Pareix que hem pogut pagar hipoteques, el cotxe nou i la universitat gràcies a cent metres d'arena blanca, quaranta cinc graus a l'ombra, una brisa agradable a boqueta de nit i bafles que emeten reggaetton a nivells malsans. Hi ha la sensació que hem pogut viure millor que els nostres avampassats perquè se'ns va ocórrer pujar el lloguer de l'apartament en juliol i agost, i perquè les terrasses estan plenes de laïstes i mesetarians. Perquè és que ja no cal anar al bancal, treballar és el passatemp estival del valencià: servir pepsicoles a dos euros cinquanta un plaer, colp de calor inclòs, 10 hores cotitzant mitja jornada, dormint 6 hores al dia, dient de res al silenci.

Ràpid ens hem fet rics, prompte serem nosaltres els que anirem a Gandia.

c. Els personatges

La descripció de cada personatge principal està dividida en 4 parts. En primer lloc he traçat la *backstory*, la història exterior, la vida, el passat del personatge i la seua personalitat. En segon lloc, com a forma de creació dramàtica he seguit els preceptes de John Truby per a la creació de personatges. En tercer lloc especifique de manera concreta el seu ús de la llengua, que com he dit, tan important és en la sèrie. Per últim, en lloc d'abordar de la mateixa manera l'exposició dels personatges secundaris, els he relacionat amb el principal al que van lligats per trama, de més important a menys, sempre especificant la seua relació amb el principal i segons el cas desenvolupant amb major o menor complexitat la seua dramàtica.

A continuació, trobarà un esquema on es relacionaran personatges per llaços familiars, empresarials i d'amistat, també incloent les seues vinculacions amb els negocis de família, de manera que siga molt més fàcil visualitzar-ne el conjunt.

ERNEST CALA I ROIG

51 anys. Alt, corpulent però no musculat, molt gran, de mans enormes; amb unes poques arrugues i algunes canes. Camina segur de si mateix, mira als altres amb una confiança que a vegades sembla arrogància; parla molt tranquil, despreocupat i manierismes, però autoritari, sabent el poder que té. Té un sentit de l'humor exclusiu: tan sols poden riure's de les seues bromes els de confiança. La seua autoritat li és el seu bé més preuat, per l'esforç i sacrifici que li ha costat arribar fins on està.

Segon fill d'una parella de pares joves i emprenedors d'una sèrie de restaurants i discoteques: els està enormement agraït, els admira infinitament i considera que deu honorar el seu record i esforç. Especialment a son pare, ja que gràcies a ell té tot el que té. La seua personalitat es modula a partir de la de son pare, tenen una relació simbiòtica quasi, junts seran homes de negocis imparables, sense secrets ni traïcions. O almenys ho és així de part seua.

Coneix a la seua primera dona, Maribel, amb 23 anys, just després d'acabar la carrera de Dret a València. Ella també estudia dret. Serà un amor de joves, ràpid. Però ella es queda embarassada i als dos anys del naixement de Marc, el seu primogènit, es divorcien fulminantment: ella vol que marxem a l'estranger per treballar, ell rep l'oferta de son pare per obrir la Barraca, la qual acceptarà sense consultar-ho amb la seua dona. En menys de 3 setmanes Maribel es divorcia i se'n va a Brussel·les a viure, sola, ja que deixarà a Marc amb Ernesto, que es jove, 25 anys, i viu tot este conflicte sense donar-li la menor importància, centrat en els negocis.

Així la seua relació es construeix distanciada i sense afecte, fins que coneix 6 anys més tard Abril, una publicista i dissenyadora gràfica que l'ajudarà a aconseguir que els seus negocis tinguen un èxit enorme. El treball prompte es traslladarà a l'enorme casa d'Ernest i un any més tard l'estima entre ells els portarà a casar-se en una boda gegantesca, la qual es sospita que és de "penalti", ja que el pare, profundament conservador, els obliga. Malgrat que són obligats, Ernest està profundament enamorat, de la relació naixerà Clara. A partir d'este moment, l'amor per Clara fa que Ernest intente millorar la seua relació amb el seu major, però este, que ja té 8 anys rebutjarà, indirectament, com un xiquet menut, eixa atenció repentina.

A dia de hui, el moment en què comença la sèrie, Ernest creu estar en el millor moment de la seua vida, professional i personal. Els seus locals no han notat en absolut l'impacte de la baixada de turisme, al contrari, n'ha fet més beneficis a costa d'una estratègia depredadora i monopolítica per tal de controlar el món de la nit gandiense. És, juntament amb el seu pare, enormement autoritari amb els seus treballadors. Sever però també agraït: premia el bon treball però és letal si és al contrari. Així, el respecte que ell creu tindre dels seus treballadors és fruit del seu propi esforç, n'és conscient i l'exigeix d'una manera egòlatra.

Clara, amb 16 passarà a un institut americà privat en setembre per estudiar gràcies a les seues excel·lents notes, i Marc torna a casa després d'acabar 2 carreres i un màster en direcció d'empreses, ja li té tot un futur plantejat al seu costat.

El seu pare, a qui li deu tot, fa uns mesos que està malalt. Este és el primer any que ell supervisarà en solitari els seus negocis, i tot i que té llàstima per son pare, este moment significa per a ell el poder absolut dins de la família i els seus negocis

Dramatúrgia

Febleses

Fe cega en el seu pare, admiració absoluta i vincles extremadament estrets: dependència, òbviament emocional, i empresarial. La decepció i traïció que este puga cometre li afectarà tant moralment com des del punt de vista dels negocis.

Al mateix temps, falta de respecte per tot aquell contrari a la figura del seu pare, inclosa la seua família, amb qui hauria de poder comptar per tal d'aconseguir el *desig*.

Desig

Honar el llegat del seu pare convertint-se ell mateix en l'home de negocis exitós que ambiciona, coste el que coste.

Una vegada descobreix els secrets del seu pare, el desig muta: mantenir la imatge honorable del seu pare i els seus secrets.

Necessitat

Moral (amb aquells que l'envolten)

Tractar a la seua família com a tal i no com a mers empleats i inferiors, amb respecte i estima. Reparar el mal ocasionat pel seu pare que ell ha continuat, acceptar les conseqüències que això puga tindre.

Psicològica (amb sí mateix)

Ser la seua pròpia persona, independent del seu pare. Reconciliar-se amb l'idea de que el seu pare no era tan honrat com creia i no sentir-se'n culpable.

Llengua

Tant ell com Beatriu tenen el valencià com a primera llengua, o llengua materna, ja que l'ambient familiar és absolutament valencianoparlant. Cursa els estudis en castellà fins la introducció del valencià en l'escola amb la democràcia, estudia a la universitat, tria totes les assignatures possibles en valencià, involucrant-se en associacions i grups de defensa i celebració de la cultura i llengua valencianes. Al seu primer fill, Marc, fruit del seu primer matrimoni, li parla en valencià des de sempre, i de la mateixa manera a Clara, filla d'ell amb Abril. És a dir, clara reproducció lingüística amb tots els seus fills, gràcies, en gran mesura, a que els seus matrimonis han sigut ambdós monolingües valencians.

Malgrat el seu ús quasi exclusiu amb el seu cercle familiar i d'amistats quan comença a guanyar diners este canvia, i comença a emprar el castellà en les situacions formals i d'empresa. És perfectament un retrat de com l'empresa de família purament valencianoparlant va convertint-se en castellanoparlant pel contacte i contracte amb el turisme castellà. En este cas, el canvi lingüístic és extern a la família i es produeix tard, com a conseqüència d'un ascens de classe, però sobretot com una pretensió d'ascens de classe i diferenciació. Es sobretot amb gent de classe social més elevada, gent amb qui fa negoci amb qui canvia al castella.

Personatges secundaris i/o recurrents relacionats (de major a menor)

don Marcos Cala

El seu pare l'abandona a ell i a la seua mare, de 19 anys, quan té tres mesos, naix a Piles. La seua mare emigra a les Illes Balears per a treballar de cuinera, l'únic que sap fer en la vida es cuinar meravellosament. Allí coneix al que serà el seu pare, sempre sabent que no ho és, però sempre estimant-se com una família. Té una infància molt humil i amb aventures: quan compleix 10 anys i per fi tornen a Piles, el poble que finalment entindrà com casa seva, ja havia viscut en 6 pobles i 10 cases diferents, ja que els seus pares van viatjant de poble en poble. És l'any 1946, la costa valenciana encara és verge. Quan compleix 17 anys, 1956, ajuda a sa mare a obrir un restaurant en la platja de Piles. El seu pare sempre deixa lliure a sa mare, ella és l'ama del restaurant, ell és xòfer. El turisme en estos anys creixerà exponencialment.

Amb 24 anys decideix tancar el restaurant de Piles i obrir-ne un a la platja de Gandia, és 1960, l'arroseria Gandia. És fa molt molt conegut, en estiu no hi ha dia que no estiguen plens de gom a gom, entre ell i sa mare fan centenars de paelles tots els dies. Allí coneix a la que serà la seua dona, Clara Roig, una de les clientes filla d'una coneguda família de Gandia. Es casen prompte, tot i els seus orígens humils la seua popularitat al restaurant el converteix en el *soltero de oro*, és un romanç fugaç, i a l'any naix Beatriu. Cinc anys després, Ernesto.

És autoritari i senzill, carismàtic però de poques paraules, magnètic. Al restaurant tots l'aprecien, es fa un nom a la platja de Gandia. Quan compleix els 40 comencen a anomenar-lo don Marcos, tots el món de l'hostaleria i el turisme en Gandia el respecten, és el propietari del restaurant més conegut de la comarca. Poc a poc va ampliant el restaurant, fins i tot comprant terrenys al voltant, terrenys que en el futur tindran molt de valor. Des de sempre té molt bon ull per als negocis, però sobretot ambició. Millora el servei, l'amplia, es fa més selecte, referent. Tot sempre de la mà de la seua mare, però amb vistes a un futur, a tindre més.

Quan la seua mare mor en 1989 i Ernesto torna de la universitat se li ocorre el negoci de la dècada, intuïnt el futur del turisme de la platja de Gandia, o més bé, dissenyant-lo: cada vegada creix més el turisme de gent jove a la platja, i llevat d'uns pocs clubs no hi ha cap gran discoteca: la Barraca. Ell la construirà, i ho farà de la mà del seu fill, als terrenys que comprà per no res anys enrere, camps de tarongers que ningú llaura.

La Barraca és un èxit des del primer dia de l'estiu i any rere any la clientela va pujant, la seua popularitat s'estén més enllà de la comarca o inclús del País Valencià, Gandia va convertint-se en el destí preferit no sols dels turistes en busca de sol i platja si no de la festa i el descontrol. Ell és qui crea la gran bombolla a Gandia: ompli busos setmana rere setmana amb xiquets de 18 anys en amunt amb entrades venudes i l'experiència Gandia tot inclòs. Don Marcos ja no és simplement respectat, ara és venerat com un visionari, en pocs anys ha crescut una sement d'un monstre que alimentarà tota Gandia: la nit gadiana.

Dos anys més tard, 1991, ajuda Beatriu a obrir el seu restaurant, la Caleta, just al costat de l'arroseria. Li suposa la millor renovació que podia ocórrer. 1995, l'ajuntament els cedeix la llicència del xiringuito que hi ha just davant, junt amb el seu fill el reforma i el converteix en un macro xill out que anomena, la Voreta, perquè arriba quasi on trenquen les ones.

1997, construeix la Posta, un *after* enorme, un poc més adult i exclusiu. Casa la seua filla Helena amb Antonio, fill del seu home de confiança, Antonio. Uns anys després, Helena, sense ofici ni benefici, la comença a dirigir amb el seu marit.

Amb 4 negocis, un discoteca, un restaurant amb 2 estrelles Michelin, un xiringuito de luxe i un *after*, don Marcos Cala és el rei de Gandia. Tot fins a l'estiu del 2018, amb 81 anys, quan té complicacions dels problemes renals i de cor que pateix des de sempre. Fins a l'últim moment a dirigit el seu imperi de l'oci i la nit gandiansa, però ara, confia en Ernesto per fer-ho, fins que ell torne a estar bé. Però això no ocorre, mor el vespre del 17 de juny, el dia que comença la temporada estival.

La seua idea de la vida sempre ha sigut el canibalisme i el fratricidi: créixer i créixer a costa de la terra i les seues gents, per ser el més gran d'eixa terra, per a ell una terra erma i pobra, condemnada a les úniques llums de la taronja i l'arròs, una terra que ell ambiciona que deuria ser el paradís i ell el seu déu. I precisament per aconseguir estos objectius no ix net, de cap de les maneres. Per arribar al final de la carrera, don Marcos s'emporta per davant qui cal, les lleis que calguen, les terres que calguen, la joventut de molt, la dignitat d'altres.

Clara Roig

Filla de pares rics i esperit artístic, té una infància d'allò més comú, mai li falta res. Des de ben jove sent passió per la fotografia, a la qual dedica sa vida. Casada als 18 anys amb el seu amor d'adolescència, Marc Cala, fill del xòfer de son pare. El seu marit és un home de negocis, negocis en els que ella no participa mai, i que amb el temps convertiran el seu matrimoni adolescent en simple quotidianitat. Cadascun fa la seua vida, ella cria als xiquets i no treballa, es dedica en el seu temps lliure a la fotografia i a escriure poesia barata.

I és que esta vida aparentment buida no és sinó un mer aparador, una mera fantasia de cara a l'exterior de la família. Gràcies a ella i a la família de ella, jutges i advocats molt importants de Gandia i València, don Marcos aconsegueix edificar amb èxit el seu imperi. Ella és el vincle perfecte amb aquells que li hauran de donar llum verda en tots els seus negocis, qui els facilita i qui, bàsicament, els fa possibles. Més que don Marcos, doña Clara era la dona més poderosa de la regió, tot a la ombra.

Malgrat tot este poder, a nivell personal Clara es sentia invisible, insatisfeta i els seus tres fills suposaven per a ella, la seua presència més bé, el objecte amb el qual descarregar la indiferència cap a la seua vida. Era distant amb ells i interiorment els culpava perquè representaven la causa per la qual no podia fer una vida pública d'acord amb totes les responsabilitats que tenia, amb tot aquell poder. Es freda en casa, no expressa ni estima ni empatia, la recobre un aura d'avorriment i frustració.

La seua mort, en un accident de tràfic, és precisament el que la converteix en encara més poderosa. És en 1985, amb 43 anys: encara no s'ha obert la Barraca, ni la Caleta, ni la Voreta, ni la Posta, no hi ha res que connecte quilòmetres i quilòmetres quadrats de terrenys no edificables, requalificats després, amb l'imperi Cala, tan sols amb Clara Roig, que no en va formar part en absolut de la seua construcció. Testaferro des de la tomba, cap de la banda abans que hi hagués banda. Junts, don Marcos i doña Clara foren la millor parella de negocis, sobretot perquè aquell que tenia les mans tacades de crim mor abans que hi haguera crim.

Genoveva Albir

59 anys. Actual alcaldessa de Gandia, de la vella política, corrupta i nugada a les institucions.

Paco Pombo

Cap de les empreses de la competència dels Cala, amo també de diferents discoteques, hotels i locals d'oci. Representa la nova generació d'hostalers que venen a fer negoci a Gandia després de la sement plantada per persones com don Marcos quan tot el fenomen turístic de Gandia estava començant.

Clara

Adolescent empedreïda, intel·ligent però creguda, coenta, mimada, altiva: la soltera de oro de Gandia amb tan sols 16 anys. Una pena que encara no puga entrar en les discoteques de Gandia. Segona filla d'Ernesto, fruit del seu segon matrimoni, amb Abril. Sap qui és el seu pare i ho utilitza en el seu favor.

Antonio

65 anys, un home tosc, violent, baixet, gros, però intel·ligent i astut, un poc cara dura. Mà dreta d'Ernesto, però sobretot en el seu dia de don Marcos. És un home estrany, més jove del que aparenta. Enriquit gràcies als Cala, de família molt molt pobra. Va tindre el seu fill Vicente amb 16 anys, amb la seua cosina tercera de 24 anys. Sempre ha hagut la sospita de que la va matar ell al part, però mai s'ha pogut provar. Era veí de don Marcos quan eren xiquets, li treia 17 anys, era com el seu germà major. Antonio sent que li deu tot en la vida, el va contractar en els seus restaurants i poc a poc es va convertir en el seu empleat de confiança, mai en el poder, però sempre del seu costat. El seu mató, aquell a qui crida per solucionar els problemes bruts. I ell ho fa amb gust. Tot i això, el més important per a ell va estar haver-li donat un futur al seu fill Vicente, al qual don Marcos li pagà els estudis i casà amb la seua filla més jove, Helena. El tipus d'home que es relaciona amb gent amb diners però ell personalment no té un duro, que parla de milions i no n'ha tingut més d'un parell de milers en les mans.

Ricard

Encarregat de la Barraca des de fa 15 anys, alt, un gentil home, carismàtic, atractiu als seus 48 anys, sense escrúpols, un drogoaddicte i mal tractador, sense família. Literalment es diu d'ell que dorm al puticlub totes les nits d'hivern, per mantindre's calent, perquè a ell "no li faria falta". La seua droga és la nit, i a més la cocaïna, l'heroïna, etc. Durant la seua joventut un poc de LSD, tripis, porros des de sempre. El segurata exemplar ascendit a encarregat. No obstant això, respectable, amb autoritat, per por probablement, bon líder.

Andreu

Advocat d'Ernest, però sobretot amic de tota la vida: tenen la mateixa edat, han crescut junts. A partir de la mort del patriarca, Ricart se n'adona poc a poc que la relació que pensava era entre iguals, no ho és: se n'ha aprofitat d'ell des del primer moment, el té dominat. Un engranatge defectuós més del sistema de confiança i poder d'Ernest que el farà caure. Andreu jugarà un rol important quan Ernest és detingut: es debat entre el seu deure com advocat i la venjança personal.

Maribel

Primera esposa d'Ernest, viu a Brussel·les, no té quasi relació amb el seu fill, Marc. Torna fugaçment durant la desaparició de Beatriu, té càncer terminal. Després de anys sense relació ara busca l'estima del seu fill, fet que sumarà al cúmul que provoca que Marc es senta absolutament alienat de la seua família: ningú mereix eixa estima.

ABRIL MARTÍ I MAS

55 anys, alta, amb corbes i el pèl castany pels muscles, arrugues fines, de maduresa. Seriosa però amable, càlida però distant, ràpida, molt ràpida, intuïtiva, callada però amb una llengua voraç. Les seues ungles no tenen ni un centímetre de llargada i vesteix de negre o blanc, sempre, mai de colors, elegant però austera, cara però discreta.

Filla única de pares de Manresa que emigraren a la capital valenciana quan ella tan sols tenia 4 anys. Allí es convertiren en classe mitja, el seu pare feia persianes, sa mare era secretària en Correus. Infància tranquil·la, pare absent, la seua mare se l'emportava al treball quan no estava a l'escola: creix rodejada de gent adulta, pocs amics de la seua edat fins l'adolescència, aprèn molt ràpid, la paperassa, l'escriptori i el dibuix són els seu habitat natural, eventualment ajuda a sa mare. Massa madura, amb 15 anys, solitària.

Quan ella compleix 16 els seus pares compren un apartament en el Grau, un de ben humil, però prop del port. Allí es coneix Ernesto, però tan sols com algú llunyà, fill d'una família amb possible, algú amb qui ella mai es ajuntaria. Els seus amics allí són fills de pescadors, obrers, del Grau. Mai té parella, no se la veu interessada fins ben entrats els 25 anys, després d'haver acabat un grau superior en publicitat i disseny gràfic. Treballa irregularment com a retoladora, creativa en empreses mitjanes, etc.

Durant eixos anys viu un moment d'alliberació sexual, es muda a Madrid i descobreix un món diferent. Entra a treballar com a maquetadora en una revista de cultura, popular en el moment. Així i tot, els estius torna a baixar a Gandia, però tan sols es relaciona amb els seus pares, que estan preocupats perquè segueix soltera i solitària.

Quan compleix 28 anys coneix Ernesto a través del seu pare, que ha treballat per a ell. Ell necessita algú que l'ajude a redissenyar gran part de la marca de les empreses familiars. D'esta relació professional sorgirà prompte una de personal. La seua boda és gegantesca, a moments la sobrepassa, però estima Ernesto i ho deixa passar. Quan naix la seua filla Clara, 17 anys actualment, creix el rumor de que ha sigut "de penalti". La seua relació és molt estreta, càlida, des de que ella és menuda, però ara Clara està canviant. L'aterroritza vore com ella és ara una més entre els milers de joves que entren a les seues discoteques. La sotmet a una sobreprotecció tòxica.

Durant els primers anys de la seua relació ella s'implica enormement en l'empresa familiar, i gran part del seu èxit li'l deu a ella. Del costat d'Ernesto, o més ben dit, a la seua orella, duu l'empresa als seus anys d'esplendor, però indirectament, ella resta per a l'exterior com simplement la "dona de". No se li atribueix cap mèrit però no li importa, part del seu caràcter discret, l'ajuda a portar una vida més tranquil·la, *low profile* dins l'entramat Cala, però igualment respectada pels empleats. No obstant això, dins la família tampoc li ho reconeixen, i això sí que la frustrarà de gran manera, la menyspreen, com a una *outsider*: don Marcos se li refereix com la meua noreta, Beatriu es condescendent amb ella i Helena molt seca: tots l'envegen, i ella els enveja, enveja no ser una Cala de ple dret. I tot bàsicament perquè precisament ha tingut bona voluntat i s'ha volgut implicar, mentre que el que s'esperava d'ella era ser una dona florero.

Llengua

Abril és filla de pares de classe baixa, reproducció lingüística, de Manresa emigrats a València, d'ahí el seu curiós accent: vocabulari que barreja lèxic català i una alta correcció amb l'accent occidental i la conjugació valenciana. Parla amb tot el món en valencià, molt correcte, molt cordial, a vegades massa formal, despunta. Com deia a la descripció d'Ernesto, amb la seua filla, també reproducció lingüística.

Dramatúrgia

Febleses

La sensació de rebuig, de no pertànyer a la família malgrat tot el que ha fet per ella i per l'empresa familiar, tot el que ella estima Ernesto i la seua filla, com els estima: de manera egoista.

Quan se'ls revela a ella i Ernesto el que ha estat fet don Marcos i que van estar implicats en una trama de corrupció, la seua major feblesa serà ella mateixa, ja que, tot i tindre els escrúpols per cometre eixes il·legalitats amb Ernesto, ella està a soles.

Ulteriorment, l'absurdesa de la seua vida fora del seu matrimoni, la necessita d'independència i fer-se valer.

Clara, la seua filla, i el nus que això provoca amb tot el que ha de vore amb Ernesto a l'hora de deixar-lo: mai el podrà deixar realment.

Desig

Ser acceptada dins la família com una més, que se li reconega el que ha fet per l'empresa. La nova situació provocada pel xantatge de l'alcaldesa suposa una via per aconseguir el seu desig. Al llarg del seu capítol vorem com el desig ha virat cap a una ambició de llibertat i independència enormes, d'una manera molt egoista. Planeja deixar-ho, abandonar el país sense més explicació quan es veu acorralada.

Necessitats moral i psicològica

Deixar sol a Ernesto, deixar de preocupar-se per ell, necessita deixar-lo anar tant pel seu bé com pel d'ella mateixa i la seua filla. Però no trair-lo, perquè s'estaria traint a sí mateixa. Tot açò es tradueix en el divorci no violent.

Personatges secundaris i/o recurrents relacionats

Manolo

Cap de manteniment de la Barraca, no dorm mai, està a punt en qualsevol moment dels mesos d'estiu, aprova de qualsevol baffle que no funcione, llums fundides o sistema informàtic caigut. Paradigma de la pietat i la empatia, però "un fill de puta" si van a per els seus, les seues propies paraules. Matrimoni feliç, tal volta descuidat pel treball, els sacrificis del servent gandiense; una filla i dos fills, sans i espavilats, que segons ell "en la puta vida" posaran un peu en la Barraca o qualsevol negoci dels Cala. Un home bo, venut per protegir els seus.

HELENA CALA I ROIG

36 anys, alta i flaca, molt elegant i sèria, té un caràcter melancòlic, observador i amb imaginació. Filla menuda de don Marcos i doña Clara, a partir dels 10 anys es cria com a única, ja que els seus germans marxen a la gran ciutat per estudiar. Durant eixos anys és solitària i està molt allunyada dels seus pares, la cria Marta, la seua cuidadora. Passava quasi les 24 hores del dia amb ella, amb ella era feliç, entenia el seu caràcter fred i solitari i li donava el carinyo quan ella ho necessitava. I és que amb Marta sempre estava també Serena, la seua filla, amb la que Helena tindrà una bonica amistat. Don Marcos passa amb ella algunes vesprades entre setmana, però la imatge que té ella d'ell és sempre treballant, records d'intents d'apropar-se a ell i rebutjos, perquè "sempre estava ocupat". Amb la seua mare és diferent, està en casa, però mai li fa cas, sempre estan juntes, però ella és freda, li compra tot el que vol, però no li agrada parlar amb ella, la seua pròpia filla l'avorreix. I això Helena ho nota.

Durant la malaltia de la seua mare, quan comença el batxiller, desde el diagnòstic i durant les recaigudes, és enviada a un internat, moment de no retorn en la seua vida. D'una banda la separen de Marta, qui l'ajudava en tot, i d'altra es sent definitivament rebutjada pels seus pares, dels que ja creia que realment no l'apreciaven. La decisió d'enviar-la a l'internat els enfronta brutalment i allí fins i tot contarà que els seus pares estan morts.

És precisament durant les vacances de Nadal, de Pasqua i en estiu especialment quan la relació entre Serena i Helena es fa madura, a l'edat de 16 anys. Però la seua història d'amor és ràpidament arrencada d'arrel pel seu pare, quan les descobreix. Fot al carrer Marta i amb ella marxa Serena, a la que no tornarà a vore mai més. Des d'eixe moment Helena desenvolupa un odi irracional cap al seu pare, se li fa bola, ha de fugir d'ell.

Quan complix 18 partix a l'universitat, però durant estos anys viurà en pilot automàtic. Estudia biologia marina, però ho deixa als dos anys. Se'n pren un de sabàtic i decidix fer un curset de assafata de vol, se'l trau. El treball d'assafata fa que conseguisca escapar de l'ambient de Gandia, té una vida molt itinerant, sense aconseguir tirar arrels enlloc i amb ningú: ni amistats ni parelles, tan sols sexe esporàdic i frustrant.

Així mateix en el seu 30 aniversari, en la festa que li munta son pare en la Barraca, coneix Vicente. La fa riure, l'entretin, li fa gràcia, i sobretot, no li troba cap maldat, es sent en calma amb ell. No té ganes de tirar-se'l, tan sols de que li faça companyia. Un any més tard, després de multitud de rencontres entre vol i vol, s'ennovien, i pocs mesos després, es casen, pressionats per don Marcos, que per fi aconseguix que la seua filla torne a casa. Però la relació amb el seu pare és més freda que mai, sobretot perquè ella sap que ha aconseguit el que volia des d'un principi.

Passa un parell d'anys sense treballar en res, intenta escriure, reprendre alguna de les seues aficions, s'acomoda en Gandia i acaba quedant-se, amb 35 anys, embarassada de besson. El punt de no retorn: es quedarà a Gandia, treballant amb el seu pare, per a ell.

Helena és la germana menuda de la família, i la més desconnectada de les seues arrels, les quals don Marcos no va renunciar mai ni Ernesto. Com diu Ruben Bertomeu en *Crematorio*, de Rafael Chirbes, els seus clients desitjats, aquells que van a comprar-li apartaments luxosos a primera línia de platja han de ser com ell, rics, una elit. Helena, a la seua manera i no per voluntat pròpia, sinó per l'educació que ha rebut, és igual que els seus clients, igual que aquells madrilenyos que venen de vacances a Gandia i creuen que tenen molts diners, en rellitat en tenen els justets i es comporten com si en tingueren milions. Una *pija*. I des de fa 6 anys, cocaïnòmana, nivell usuari, cap sobredosi pel moment.

Llengua

A diferència de Beatriu i Ernesto, els pares dels germans comencen a parlar-li en castellà des de ben menuda. L'ambient familiar en casa és, com deia, absolutament valencianoparlant, però a la xiqueta quan està a soles se li dirigixen en castellà. A més, és la primera en anar, des del primer any, a l'escola privada, on no solament les classes seran en castellà, malgrat la introducció del valencià en l'educació, i els seus companys majoritàriament castellanoparlants. És la primera de la família que naix sent adinerada la família, el seu ús de la llengua reflectix el seu caràcter: una superioritat social adquirida i el distanciament de la identitat valenciana, neutra i espanyolitzada. De manera que es tracta d'una interrupció de la transmissió selectiva, que es fa absoluta quan a la casa familiar ja sols queda Helena, quan té 10 anys, i tots els altres germans han marxat per a estudiar. No obstant això, parla perfectament valencià, com és obvi, tot i que no el gasta quasi, tan sols en situacions molt concretes, precisament quan vol aconseguir alguna cosa.

Dramatúrgia

Febleses

Inestabilitat emocional marcada per l'abús de les drogues, dualitat de la seua vida quan torna Serena, incapacitat de gestionar-ho, negacionisme. Els seus fills.

Desig

Existeixen 2 desitjos paral·lels a l'igual que eixen dues vides que porta, ja que assolir-los ambdós és absurd i contradictori. Desitja fer-se càrrec de l'empresa familiar i al mateix temps poder deixar el seu marit i estar amb Serena.

Necessitat

Moral

No traïr tots els que l'envolten, decidir entre un dels dos desitjos absurds que te per no fer mal als dos costats.

Psicològica

Encore une fois, decidir entre la seua ambició a l'empresa i una vida amb Serena. Ser conscient de la seua soledat.

Personatges secundaris i/o recurrents relacionats

Serena

Filla de Marta, la cuidadora d'Helena des que va nàixer. Responsable, treballadora, fidel, no perdona, no consent que abusen d'ella, independent i protectora. Ràpida, molt ràpida: és atleta professional, alguna medalla de plata a nivell internacional, una llegenda a la terreta. Tot i que sempre sentia que compartia a sa mare amb Helena mai en va tindre cels, al contrari, la va estimar com una germana, ja que passavem moltíssim de temps juntes. Van creixer juntes, van aprendre a estimar juntes. I ambdues soles van voler dues persones en la seua vida, a Marta, la seua

mare, i a l'altra. Quan Helena va partir a l'internat ella es va quedar asoles. Va continuar estimant Helena, es van fer adultes juntes: als seus 18 anys s'enamoraren, durant les vacances d'estiu, les de Pasqua, i les de Nadal, tan sols pensava en vore Helena, en tindre-la al seu costat i besar-la. Fou una relació bonica que don Marcos va destruir quan es va enterar, va fer fora Marta i va tirar les dos al carrer. No tornaren a vore's mai més, cadascuna va fer la seua vida.

Als 18 la becaren perquè es poguera dedicar exclusivament al atletisme, ha portat fins ara una vida discreta, tranquil·la, guanyant competicions però sense destacar massa. 3 parelles estables, cap que durara més d'un any, totes acabades per falta de passió. Ara, amb 45 anys, després de quasi 10 anys sense competir, entrenant xiquets en clubs d'atletisme de segona, ha decidit tornar a passar l'estiu a Gandia, on viu sa mare i no havia tornat durant més d'una setmana des dels 18 anys.

Vicente

Fill d'Antonio, un pare adolescent, mà dreta de don Marcos, marit d'Helena. Amb sentit de l'humor, a vegades un poc xarlatà, torpe però amb bon fondo, no molt brillant, agraït per les oportunitats que se li han donat. Estudià un FP en administració d'empreses i desde ben jove ha treballat en la nit de Gandia, sempre gràcies a son pare i don Marcos. Ben conegut a Gandia, es deixa vore molt a l'empresa, fa saber tots qui és el seu pare i qui és la seua dona, com si ell per ell no valguera, es subestima.

Amb Helena porten des del 2009 laPosta, durant els pitjors anys de la crisi va saber fer per tal de no fer fallida estrepitosament. Ernesto el respecta, però simplement perquè ell mateix el respecta i l'admira, perquè ha sigut suficientment intel·ligent escollint un costat, sent el contrari el de l'Helena. És, en secret, el topo d'Ernesto i don Marcos, que fan creure a Helena que el seu èxit és tan sols seu per tal de seguir controlant-lo des de l'ombra.

Helena no està enamorada d'ell, ell sí, però no li importa, tan sols li importa fer-la riure, vore-la tranquil·la, dormir amb ella, passar el temps amb ella.

Els bessons: Vicent i Sira

9 anys: salvatges, mimats, serrils, insuportables, malcriats i desagraïts: xiquets rics. Helena i Vicente són dos pares molt estressats, es refugien en les drogues.

Marta

39 anys, millor amiga d'Helena de tota la vida, quasi una còpia seua, l'única diferència: Marta no ha fet res amb la seua vida, es va casar, va tindre *bessonà* i au.

Pau

38 anys, company de l'internat al que la van enviar quan sa mare caigué malalta. Amb un sentit de l'humor maleducat, coent i cotilla, però fals, molt simpàtic quan vol.

Àngela

40 anys, treballadora nata, encarregada en la Posta, no respecta ni Helena i Vicente.

MARC CALA I SALELLES

21 anys, fill major d'Ernesto, fruit del seu primer matrimoni. Des de sempre bon estudiant, ràpid, audaç, carismàtic i intens, somiador i amb un esperit aventurer. La seua història sempre ha estat, en canvi, formada per moments en què ha hagut de deixar de costat, o aplaçar, o simplement infravalorar, les seues passions i ambicions per intentar aconseguir el seu pare, Ernesto.

Va decidir estudiar ADE perquè creia que era una manera de ser independent i realitzar els seus somnis i al mateix mantenir-se dins del camí marcat per son pare. Durant els anys de la universitat, que Ernesto considerava molt importants, Marc ha sigut lliure i la fantasia de que, pot ser, podria ser independent i partir de Gandia és quasi real. És precisament durant la nit de la graduació del seu segon màster, als 25 anys, quan creu que per fi i ho serà, però en absolut. Eixa mateixa nit mor el seu iaio i açò marcarà profundament el seu camí, aquell dissenyat pel seu pare, o més bé el comença. A partir d'aquell dia decideix encarregar-li la direcció de la Voreta, el segon negoci més gran de la família.

Va conèixer Òliver a través de Laura, la seua millor amiga del poble. No s'ha enamorat mai d'ell, encara no, però passar temps amb ell el tranquil·litza, el diverteix, el calma, però ràpidament pot trobar algú que el substituisca. Tot i que tenen una relació estable, perquè Òliver li ho va exigir, Marc manté relacions sexuals amb desconeguts constantment: està obsessionat amb el plaer i el sexe, amb tot el que ha de vore amb l'acte íntim.

Dramatúrgia

Febleses

Nul·la capacitat de contradir el seu pare, necessitat de satisfer-lo constantment i no disgustar-lo. No obstant això, tot açò és fruit de la por i no de l'admiració, el seu pare és una autoritat per a ell com ho és per als seus empleats, amb l'avantatge de que ell és, i es sent, enormement privilegiat.

I el privilegi el corrompra moralment: amb les regnes de laVoreta a les mans poc a poc anirà assumint aquell privilegi i el respecte com a ja guanyats, i no com a fruits del seu esforç. Serà prepotent, orgullós i cregut.

Desig

Guanyar la confiança, econòmica i financera sobretot, del seu pare dirigint laVoreta per tal que li deixe partir per dur a terme la seua *start-up* una vegada acabe la temporada.

Necessitat

Moral (amb aquells que l'envolten)

Tractar a amics i treballadors com igual per tal de no ser odiat.

Psicològica (amb sí mateix)

Assumir que el respecte, l'autoritat, el poder i la confiança se'ls ha de guanyar per poder començar els seus propis negocis, però sobretot, per començar la seua vida adulta.

Assumir que no ha de témer el seu pare per poder ser-ne independent.

Llengua

Fruit de reproducció lingüística, escola pública i en valencià, tot i vindre d'una família adinerada. També estudia en la universitat en valencià. Tot i que allí ha fet amistats de diferents orígens, els seus 3 millors amics són valencianoparlants i la seua parella, castellanoparlant però entén ja que és valencià.

Personatges secundaris i/o recurrents relacionats

Òliver

Parella des de fa 2 anys de Marc, 23 anys. És divertit, ocurrent, graciós i sarcàstic, generós i bo, molt bo. De Benidorm, fill d'una netejadora d'hotel i d'un porter, va estudiar periodisme a València, on va conèixer a Marc, a través de la seua millor amiga, amb qui compartia pis a Benimaclet. Tal volta un poc tradicional, però obert de ment: deixa que en la seua relació Marc pugui estar amb altres persones, però ell no es sent capaç.

Professionalment està molt satisfet, acaba d'aprovar les oposicions per a mestre d'infantil i en setembre començarà a treballar en una escola de Gandia.

Laura

Única i millor amiga de Marc, es coneixen des que eren menuts. Ella és filla d'Andreu, l'advocat d'Ernesto. La seua amistat és tan natural com la que existeix entre els seus pares. De Gandia poble, filla de funcionaris, valencianoparlants, entorn valencianoparlant, educació pública. Estudià interpretació a València però encara no ha tingut "el seu moment", fa microteatre, curtmetratges, es presenta a càstings, però sense èxit. Té talent però no s'ho creu. Està enormement frustrada, escriu, però no ho ensenya a ningú; canta, però mai davant un públic.

Amb 18 va començar a treballar a laVoreta gràcies a Marc per tal de pagar-se l'escola d'art dramàtic, set anys, o més bé 7 estius, després continua allí, ara encarregada. Somia simplement amb fugir de Gandia, allí no hi ha cap oportunitat per a ella, però no pareix aconseguir-ho, no troba les forces, la normalitat i mediocritat l'han atrapada. És el retrat d'una joventut, la de la Safor, que vol fugir d'on tota la resta de joves espanyols desitgen anar de festa, perquè allí, si no és servint copes, no hi trobaràs el teu lloc.

La mort de don Marcos canvia per complet la seua relació amb Marc, que de cop i volta es converteix en el seu cap, just en el moment en que ella ha decidit partir cap a Madrid. La manipula per a què es quede amb ell, perquè sense ella, segons les seues excuses, no pot fer-ho, no pot dirigir tot allò sense tornar-se boig. Al llarg dels episodis anem adonant-nos de com depenen l'un de l'altre, tòxicament, fent que les seues vides, amb 25 anys, estiguen parades, estancades en una amistat preciosa, però del passat (les febleses, segons Truby). Una amistat que mantindran però de la que necessiten descansar per trobar-ne l'equilibri amb el futur de cadascun (la necessitat). Laura ha d'admetre que el seu desig (seguim amb Truby)

d'una carrera professional al costat de Marc no és realista, ha de superar les seues inseguretats i la por a la soledat en un lloc nou (febleses).

El seu final serà conseqüent a les accions de Marc, que la sotmet a una pressió insuportable al treball i fora del treball. És quan ambdós creuen que poden relaxar-se que ocorrerà la desgràcia final: durant la festa d'inici d'agost, un dels moments més importants per al negoci, Laura té una sobredòsi.

Carles i Alberto

A l'igual que Laura, són amics de Marc des de fa alguns anys, però per diferents motius: els dos començaren a treballar quan tenien 18 anys en la Voreta i Marc, que aleshores era sempre cordial amb els empleats, va establir una bonica amistat. A partir de la mort de don Marcos, quan Marc comença a dirigir la Voreta, i per tant a ser el seu cap, es veu com eixa amistat no és tan vertadera i es demostren les seues diferències: classe i autoritat, confiança i dominació. Així és com Marc va quedant-se a soles.

BEATRIU CALA I ROIG

És la germana més major, 58 anys, va néixer quan sa mare tenia 19 anys i el seu pare 23. Va ser una xiqueta independent desde el primer dia, molt intel·ligent però discreta i observadora, molt positiva, somriu constantment. Va decidir estudiar cuina, havent de marxar de Gandia cap a la capital, Madrid, on va passar des dels 18 als 28, quan va tornar a casa per obrir un restaurant amb l'ajuda dels seus pares. Tornava casada amb 26 anys amb Antonio, de 35 anys en aquell moment, i amb Tono, el seu primogènit, d'un any. I ho feia definitivament per obrir el restaurant dels seus somnis: la Caleta, va tindre un èxit increïble en el seu primer any. Any que va superar el segon: quan va complir els 30 ja tenia la seua primera estrella Michelin, uns dies abans que morira sa mare.

Açò va canviar completament la seua vida: professionalment, està en el seu millor moment, però acaba de desaparèixer la persona que més li ha ajudat amb els seus somnis. Amb un fill de 5 anys, ara es veu amb la responsabilitat de cuidar tant d'Helena, que té 16 anys. Així mateix conseguix tirar endavant amb el seu negoci i la seua família. Es queda embarassada 1 any després de Alba, la seua segona filla, i als 35 té a Dani, que creixen com germans al costat de Marc, eixos anys són els més feliços de la seua vida: no agafa baixes de maternitat pràcticament, el restaurant va vent en popa i els seus fills creixen sans i feliços, brillants als estudis.

El dia del seu 40 aniversari li atorguen la segona estrella Michelin, és el moment més orgullós de la seua vida personal. És sens dubte admirada per tots en la seua família, volguda per tots, probablement l'única digna de tal honor. Però poc a poc va quedant-se a soles: quan Tono complix 18 anys marxa a la universitat, i amb ella també Alba, que es becada en una escola per a joves talents al teatre; i Antonio mor, 2 anys després d'un càncer de pulmó. Un fet que la colpeja més fort que mai: no és capaç de cuinar, la casa se li fa gran i l'ompli una sensació d'abandó.

La seua vida partir d'este moment està marcada per la mort i la soledat, malgrat el seu caràcter sempre positiu i optimista, sempre acostumada a la bonança. Després de la mort del seu marit deixa la cuina del restaurant i es dedica tan sols a dirigir-lo: s'avorreix, es sent inútil i, sobretot, sola. A partir d'este moment es succeixen 10 anys absolutament plans, monòtons, automatitzada, viu per a treballar, passa totes les

hores del dia a laCaleta, obsessionada en mantindre la categoria, eixes dues estrelles Michelin, que clarament poc a poc va perdent.

La mort de son pare ressuscita el trauma de la mort del seu marit, l'experiència del soterrament la fa reviure allò ocorregut 10 anys enrere.

Dramatúrgia

Febleses

Positivitat portada a l'extrem, no està preparada per a la tragèdia i porta 10 anys negant el record de la mort del seu marit, ha pausat la seua vida: la soledat és la seua major feblesa, perquè és auto infringida. S'enclaustra encara més en la mort del seu marit quan mor el seu pare, vol estar amb ell, fins i tot si això la porta fins a ell, literalment, a la mort.

Desig

Viure la vida que tenia fa 10 anys amb el seu marit, tranquil·lament. Desig absurd,

Necessitat

Moral (amb aquells que l'envolten)

No hi ha realment cap necessitat moral conscient, ja que com veiem la seua família la ignora.

Psicològica (amb sí mateix)

Ser conscient de que encara li queda mitja vida per viure i que ha d'aprofitar el present i no estar obsessionada amb el passat, anclada. Tornar als fogons.

Llengua

Com deia abans, ella i Ernesto creixen a una casa absolutament valencianoparlant, a diferència d'Helena. Ella partirà a la capital precisament l'any 1979, havent cursat tots els seus estudis en l'escola pública del Grau de Gandia, en castellà (és durant la dictadura i encara no existeix l'escola en valencià) però entre companys valencianoparlants. Així, Beatriu parla valencià en tots els contextos de la seua vida, llevat dels estudis. En canvi, als seus fills els parla en valencià i el seu marit en castellà, donant lloc a una casa bilingüe, tot i que amb preferència pel castellà per part dels fills. Situació complexa: voluntat de reproducció lingüística però l'ambient evoluciona a bilingüisme a nivell familiar amb preferència pel castellà, que desemboca a una situació de desús des que els fills comencen l'escola primària i privada. Ella se'ls dirigix en valencià i ells contesten la majoria de vegades en castellà, converses bilingües normalitzades i automatitzades.

Personatges secundaris i/o recurrents relacionats

Antonio

Marit de Beatriu, mort fa 6 anys per un càncer de pulmó, fumava moltíssim. Es coneixeren quan ell tenia 31 i ella 24, ella treballant d'ajudant en cuina i ell sent cambrer en un restaurant conegut de Madrid.. Madrileny, no es va plantejar estudiar mai: sa mare era la fregaplats d'aquell restaurant i allí va ser on va començar amb 16 anys a treballar netejant vàters. Amb el temps va anar pujant, fins a ser cambrer en el saló.

La seua relació a la cuina prompte es va fer evident, eren la millor màquina engrassada: junts van somiar en el restaurant que obririen en Gandia, ella la xef principal, ell el *maître*. Somni que complixen, molt exitosament.

Fuma moltíssim, sempre hi ha un aura de fum de tabac al seu voltant. Mor d'un càncer de pulmó als 55 anys.

Tono

Fill primogènit de Beatriu i Antonio, 33 anys: infància fàcil, uns pares aventurers en aquells anys. És ràpid, intuïtiu, callat i calmat. Estudia arquitectura i prompte comença a treballar gràcies a contactes del iaio don Marcos amb un constructor molt important en Gandia, però també gràcies al seu bon treball: és brillant. Però pertany a eixa generació que ha començat a construir en Gandia després del boom, es dedica a construir les cases dels nous rics de Gandia, deprecia el turisme barat madrileny i els edificis típics d'apartaments.

Des de fa 3 anys és soci amb son *tío* Ernesto a la Barraca ja que l'ajuda a dissenyar el pla de remodelació de la super infraestructura. No li cobra res, però entra en el negoci. Sap que a la família és clau estar clavats en els negocis per tal de fer-se respectar.

Mariola

45 anys, una xef moderna, jovial, amable, carinyosa. És important per recalcar que Beatriu es queda sola, no té ningú al seu voltant i que quan està acompanyada, és fugaç. Per això, llevat del seu fill major, tots són recurrents. Mariola va ser una de les seues millors discípules quan encara era la xef principal de la Caleta, actualment ella ho és. De tant en tant, quan hi ha poca faena, en lloc de simplement supervisar el negoci, entra a la cuina. Comparteixen moments que la transporten als seus millors anys, consegueix sentir-se menys a soles.

Alba

Filla menuda de Beatriu, 17 anys. Este és el seu últim estiu a Gandia, pronte partirà a la universitat per estudiar arquitectura, és una jove brillant. La mort del seu pare, quan tenia 11 anys, ha estat esborrada de la seua ment, com un mecanisme d'autoprotecció. La seua felicitat fa mal, dia a dia, a Beatriu, però també la manté viva. Quan a mitjan temporada partirà a Barcelona amb el seu germà per tal de buscar pis, Beatriu, absolutament sola, decidix fugir.

Dani

Fill mitjà de Beatriu, 25 anys. Viu a Barcelona durant l'hivern treballant com traductor, torna a Gandia per l'enterro del seu iaio, però prompte marxa: "res se m'ha perdut en Gandia", li espeta a la seua mare. És molt independent.

Encarna

39 anys, *maître* del restaurant des que Antoni, el marit de Beatriu i *maître* original de laCaleta, va morir fa 6 anys. Al contrari que Mariola, Encarna no té cap tipus d'empatia amb Beatriu, creu ser ella la cap i poc a poc va llevant-li poder, al temps que ella s'apaga.

d. Primera temporada: tractament

i. Estructura i trames

El detonant o nus dramàtic major primer (**NDM1**) dins l'estructura capitular és, com sabem, la mort de don Marcos Cala, però sobretot les conseqüències d'esta mort i els secrets desvetllats, que constitueixen el veritable NDM1 dins de l'estructura de la sèrie com a conjunt, presentats al final del pilot. Així, tot el primer capítol compré l'**acte 1** del relat.

Al final del quart capítol, la fugida i desaparició de Beatriu constitueix, dins l'estructura de la primera temporada ja endinsada en el segon acte, el **NDM2**. Sent la seua reaparició, al final del cinquè, que serà en la major part del seu metratge un llarg *flashback*, el **NDM2b**.

I per últim, la detenció d'Ernesto per part de la Guardia Civil marca el principi de l'acte tercer, és el **NDM3**.

Com he explicat breument durant les descripcions dels personatges existeixen 5 línies argumentals, *stories*, dins la sèrie, les quals exposaré a continuació. No obstant això, tan sols hi serà el punt de partida, la presentació del conflicte i una breu descripció del seu funcionament narratiu dins la temporada, més avall, explicaré exhaustivament cada episodi, especificant l'administració de les trames.

A - Gandia i mort de don Marcos

La trama paraigua de tota la sèrie, que tinta totes les escenes i marca el to general de la sèrie. Té com objecte plasmar la ciutat de Gandia i els seu turisme, i amb la mort de don Marcos, seguirem el conflicte que això provoca i com canvia la ciutat i la família.

Tracta temes com la mala qualitat del turisme, les drogues i el món de la nit gandiense, la corrupció política, pedaços de les vides dels treballadors valencians dedicats al món del turisme. En conjunt, arreplega tots els moments al llarg de la sèrie que serveixen com a introducció a les trames personals i familiars, és un contextualitzador.

Començarem el pilot precisament amb un *teaser* que d'un cop d'ull pretén mostrar la realitat de les platges valencianes. I posteriorment, continuant amb esta trama descobrirem el cas de corrupció i financiació il·legal orquestrat per don Marcos i l'alcaldesa de Gandia, però este prompte vira cap a les implicacions que té en Ernesto. El final de l'episodi, a més, presenta la sèrie perquè pretén plantejar la pregunta de com els nostres personatges es relacionen amb esta ciutat.

Al llarg de la temporada i en cada episodi, la *story A* també funcionarà com a ferramenta d'espill, l'espectador vorà situacions (escenes) de les altres trames a través dels

ulls de treballadors, o també conflictes que tenen una directa relació amb estes. El cas de corrupció, d'este costat, plasmarà les diferents implicacions i conseqüències als negocis de la ciutat i a l'ajuntament. Entraran en joc personatges com Paco Pombo, el cap de la competència directa de la família dels Cala, investigadors, jutges, etc.

Si en el primer episodi descobrim que hi haurà un cas de corrupció, a través de cada episodi de la temporada anirem veient com ix a la llum i qui en sofre les conseqüències. D'igual manera que estan ordenats els episodis, dedicant-ne un a cada protagonista, estos aniran descobrint l'impacte que tindrà sobre ells.

B - Helena

La germana menuda i la més creguda de totes. La història que seguirà Helena, la segona trama de la sèrie, passa per il·lustrar com afecta el mode de vida de la família a algú que tot simplement, no ha elegit tindre'l i que a més l'ha acceptat plàcidament.

En el primer episodi veurem com el seu matrimoni és de tot, menys convencional, d'alt risc: les úniques coses que compartixen Helena i Vicente són la Posta, les drogues i els seus fills maleducats. També reapareix Serena, el seu amor d'adolescència, un amor que li van furta.

El segon és el capítol monogràfic sobre Helena i cobrirà àmpliament la seua relació amb Serena i la paral·lela desconnexió amb tot el món Cala: Vicente, fills, negocis, etc.

A més descobrirà a través de Antonio, el pare del seu marit, el cas dels permisos i la financiació del partit municipal. Fet que no la preocupa, no hi cap tipus de debat moral sobre si ha de delatar el seu germà: vol prendre les regnes de la empresa, veu Ernesto dèbil i incapaç de protegir a la família. És el moment en que la família ha de ser el seu màxim centre d'atenció, però la retrobada amb Serena desbalssa els seus plans.

Si al final del segon capítol la vorem decidida a dirigir la empresa familiar i protegir els seus, al llarg de la temporada veurem com viu una doble vida, una amb Serena, de tranquil·litat, plaer i simplicitat, i una altra en la que ha de gestionar tots aquells que venen a traure comptes amb la família.

Precisament ella és la que veurà el seu conflicte dramàtic allargat durant més temps, i no serà fins al episodi final, quan declara contra Ernesto, que entenem que ha decidit família i poder sobre Serena.

C - Ernesto (x) i Abril (y)

Quan parle de la trama d'Ernesto i Abril de manera unificada, exploraré com el seu matrimoni estructura tot el seu món, com no funciona sense ell. Separadament veurem com cadascun té el seu propi conflicte, però ulteriorment impacten l'estructura familiar i empresarial. Així, diferenciem amb trama C, quan els dos estan implicats en l'escena, Cx amb tan sols Ernesto, i Cy amb sols Abril.

En el primer capítol ja introduïm a la parella amb profunditat, com dia a la metodologia, hi ha una parella de protagonistes, que sense ser-ho més, articulen la

història, i esta parella és Abril i Ernesto. D'una banda Ernesto fent cara a la mort de son pare, Abril trobant el seu lloc dins la tragèdia, i d'altra la gestió en parella que fan de l'últimàtum de l'alcaldesa, ja que quant a l'empresa familiar, tot i que ell n'és la cara visible ella ho supervisa tot.

Al llarg de la temporada es mostrarà com Ernesto en lloc de empoderar-se per la nova situació va debilitant-se, es qüestiona el seu lideratge, tot el que sabia sobre el seu pare. I açò Abril ho presència en primer pla, tant com ell es debilita ella s'enfortirà. Tan mateix, paral·lelament, Abril es dona compte de l'absurditat del seu matrimoni, un simbiosi tòxica, i de com la seua vida, banda d'Ernesto, està buida, i sobretot, en la seua ombra.

Ernesto es sentirà, des de la visita a la casa Cala al final del primer capítol, un pusil·lànim al costat de la figura gegantesca de son pare, i voldrà imitar-lo, cosa que el portarà pel mal camí. Al llarg dels tres capítols següents veiem com el seu caràcter va debilitant-se i des de eixa por va corrompent-se.

El que ell creu que provocarà la mort de son pare i el que realment ocorre. Es sent deutor de tot allò que ha sigut capaç de construir gràcies a son pare i vol fer-li honor al seu llegat. En revelar-se el caràcter no tan honorable i corrupte de don Marcos esta voluntat es capgira. Passa a voler ocultar els draps bruts del seu progenitor, assumir-los, acceptar-los, però tot això no farà més que debilitar-lo, ja que com dedueix, ell no és capaç de fer tot allò que feia son pare. Es sent menut, desempoderat, ningunejat per la figura mateixa del seu pare. Creu que perd tot el respecte pels que estan al seu voltant, i precisament en la voluntat de guanyar-se'l agrava la situació molt més: oferix a l'alcaldesa un nou negoci perquè li concedisca nous permisos, requalificacions de terrenys i impunitat als seus locals. Es creu impune, l'amor de Gandia, però és escandalós, viciós, però sobretot dèbil.

En el sisé capítol Ernesto és detingut per la Guàrdia Civil quan estos investigaven diversos casos de corrupció del partit de l'alcaldesa de Gandia. Des del capítol tercer seran notícia investigacions, imputacions i casos de corrupció que els toquen molt de prop, creant una tensió extrema entre la família i ells dos especials, crisis que gestionarà Abril directament en certes ocasions. Durant este episodi explorarem la psique d'Ernesto, per fi, mentre està entre reixes, mentre parla amb els advocats, metre està a soles, Abril no apareix en tot l'episodi. Ernesto afronta per fi haver-se volgut posar en les sabates de son pare.

Tanmateix, el nom d'Abril no apareix a cap document, sols hi ha proves per imputar el seu marit. Ernesto serà l'únic imputat, el seté capítol es centra en ella, per entendre quina serà la seua resposta, com actuarà, si s'entregarà, o ajudarà Ernesto. La resposta serà seca i simple, tallant: una demanda de divorci per així distanciar-se legal i personalment d'ell. El sisé i seté capítols abarcaran la mateixa línia temporal, seran paral·lels cronològicament.

Al octau episodi i *season finale* contindrà la reacció final de cadascun dels personatges respecte a Ernesto: declarar en favor o en contra seu, exculpar-lo o donar-li encara més raons a la policia per que no isca de la presó.

Mentre declaren Helena, Marc, Abril i Beatriu a la comissaria observarem el que Ernesto creu que seran els seus últims moments en la presó, ja que espera que l'alliberen. I precisament en els últims minuts del capítol, quan ja ha quedat tot clar: hi ha suficients testimonis i proves en la seua contra, però Abril li pagarà la fiança si li firma els papers del divorci; Ernesto és víctima d'una pallissa en el pati de la presó.

D - Marc

Per a Marc el seu mon ordinari (Campbell, 1949) comença a formar-se precisament ara, quan comença la història, l'aventura. Per a ell el món ordinari és molt més un somni que

una realitat, de manera que la crida a l'aventura és la negació absoluta al seu somni, així que es queda al mateix temps sense oportunitat per refusar-la. Al mateix temps, des d'un punt de vista narratiu la sensació serà d'un salt d'un món ordinari a un altre, no hi ha aventura, hi ha pausa i contemplació, frustració i sensació de pèrdua de temps.

És a dir, podrem veure com el futur laboral que ambiciona, el somni i el món ordinari en el que ha de viure, és ràpidament tallat: en lloc d'anar-se a l'estranger amb la seua *start-up* el seu pare el designa nou cap a laVoreta. Un treball que ell no volia però que accepta amb certa resignació, sense protestar i amb por del seu pare.

Des del primer dia a laVoreta, la frustració es va amuntant i convertint-se en tirania. És infeliç, però s'ho calla: se li ha negat el futur però no protesta a qui ha de protestar

Esta trama comprendrà el viatge de Marc des de renunciar a una carrera pròpia i independent del seu pare, passant per la seua direcció de laVoreta, l'evolució de la seua relació amb la seua parella Òliver i els seus amics, fins arribar a la sobredosi de Laura.

A més a més, en el seu capítol monogràfic, el tercer, serà quan entre a participar activament la trama corrupta. Durant els dos primers episodis s'explorà fugaçment com pren les rendes de laVoreta i com les dinàmiques van mutant poc a poc entre les seues relacions: ell va canviant. El tercer episodi suposa un salt temporal important: 31 de juliol, la festa d'agot: descobrirem com ha anat evolucionant Marc, que s'ha convertit en un tirà. No pareix ell, està distanciat dels seus amics. Quasi mostrat des de el punt de vista dels seus amics/empleats, el seguirem fins al final de la nit, quan Laura, que portava treballant tot el día, es troba a l'hospital per una sobredosi. És el gran xoc per a ell, per a l'espectador ell n'és el gran culpable, així anirà enfocada la narració de l'episodi, per demostrar com la nit ha corromput Marc i ell ha enverinat els que estan al seu voltant.

No obstant això, per a Marc la seua culpabilitat no és totalment evident, i al llarg de la temporada el seguirem en el seu viatge per tornar a trobar-se a sí mateix, fallant en el camí, perdent tots els seus amics. Tot per culpa del seu pare i la por que li té. També declararà en contra d'ell, i en esta decisió també es plasma el seu futur: no vol formar part del que ha construït son pare, se'n va. No vol continuar sent qui s'ha convertit.

E - Beatriu

Beatriu és l'única dels germans que es manté allunyada de les conspiracions i ambicions de poder dels seus germans, al contrari, al veure esta situació desde fora sentirà molt més intensificada la seua soledat. Els deu anys des de la mort del seu marit no han passat en balda: el seu caràcter ha estat absolutament derrotat, no li queden forces. Precisament recordar tan vivament la mort de Antonio la fa perdre's, tornar al passat, refugiar-se en la seua soledat i un record d'una persona que és tan fort que comença a imaginar-se'l, a parlar-li, a viure'l altra volta.

La trama de Beatriu, a l'igual que la seua vida, donarà una sensació de pausa, però serà tan sols una sensació, ja que al llarg dels tres primers capítols va construint-se esta atmosfera claustrofòbica, de bogeria i soledat, que esclatarà amb la seua fugida. Si haguérem d'ubicar este moment, el capítol quart, quan decideix escapar, en el viatge de l'heroï (Campbell, 1949), el situaríem a la quarta etapa: el creuament del primer llindar, i passariem tot este episodi fins arribar al rescat, el rescat del seu germà, que com sabem, no es voluntari.

A partir del cinquè capítol descobrim la importància de Beatriu dins de l'estructura familiar, tot i que l'ignoren, sense ella es sentirien molt culpables: va ser quasi com una mare per a Helena, va ajudar moltíssim Ernesto amb son pare, etc. El cinquè capítol aborda estes qüestions.

Quan Beatriu es recupera de l'accident torna a casa rodejada de tota la família, però duraran poc al seu voltat, uns dies, ella és independent. Busca Antoni però no el troba, ja no se li apareix. El temps que ha estat convallescent el restaurant ha sigut un caos, la única manera que tot torne a la normalitat és que ella es pose a les regnes. I és este el moment clau per a Beatriu, al final del cinquè capítol, quan va a visitar a Ernesto a la presó, que se n'adona que al menys ella te la llibertat.

A continuació s'exposen més detalladament les línies dramàtiques, el tractament, de cadascun dels capítols en relació a esta descripció de la primera temporada de la sèrie.

e. Episodis

i. El pilot: *Esta familia i esta ciudad*

En el primer capítol de la sèrie, el pilot, presentem la família Cala. O més bé, la nova família Cala, després de la mort del seu patriarca. I també coneixerem la ciutat de Gandia, la seua platja, els seus habitants, els seus turistes, la seua nit...

Escaleta o outline

En la següent taula he plasmat l'escaleta o outline del pilot, dividint-lo en l'estructura de quatre actes (Douglas, 2011) i assignant, a cadascuna de les escenes una trama. A l'escaleta apareixen les escenes agrupades en un sentit narratiu, en total 30 (unes poques més que l'habitual), al guió amb el format adequat per a la producció. El pilot és el capítol més complexe en termes d'estructura, ja que, en major o menor mesura, hi figuren totes les trames i personatges protagonistes, i alguns secundaris.

Així les coses, cada personatge es troba amb el seu conflicte de manera separada dins de l'estructura de l'episodi. Helena al principi, quan troba Serena, però de manera indirecta, i més avant conscientment (arcades). Abril, indirectament i inconscientment amb la reacció d'Ernesto a la revelació sobre don Marcos ja que comença el seu procés d'alienació i apoderament. Beatriu, que a causa de la mort del seu pare reviu el trauma per la del seu marit, i comença a vore'l. Marc, que es desvia del seu desig de començar una empresa a l'estranger per dirigir la Voreta. I Ernesto, quan visita la casa Cala i és confrontat amb la veritat, més bé el principi, sobre el seu pare

Els act breaks segueixen sempre el conflicte de la trama A, la mort de don Marcos i al cap i a la fi, el conflicte que toca tots els personatges, afectant-los directament. A manera de cliffhangers, estos funcionen com a mantenidors de l'audiència i el seu interès abans de les pauses de publicitat.

El primer acte, amb 7 escenes, presenta Abril, Ernesto i Helena: és un acte profundament marcat pel món ordinari: el que hi ha, la calma abans de la batalla. El segon, també de 7 escenes, abarca la presentació del conflicte, d'una manera molt cerimoniosa per tal d'explicar l'impacte a curt termini. El tercer, de 8, en canvi, és la tornada a la normalitat, tot i que ara ja no és tan normal: els primers moments en que va adaptant-se, assumint-ho, les principals conseqüències, etc.

El quart i últim acte, de sis escenes, tanca el episodi amb tensió ja que va a posar les preguntes respecte al llarg termini, les preguntes són, igualment, una espècie de cliffhanger, ja que no hi haurà una escena final extremadament tensa, sinó més be el contrari: una seqüència de muntatge que dona a l'espectador ja per benvingut a l'escena de Gandia i la història dels Cala, i els convida al viatge.

descripció de l'escena (o bloc d'escenes curtes)	
teaser 1 EXT. DIA PLATJA GANDIA 2 INT. DIA BANY	La platja de Gandia, principis de juliol, abarrotada. Una xiqueta, molts turistes, un gran xiringuito i un bany buscat a la desesperada. INTRO
ACTE PRIMER	
teaser 3 INT. NIT BANY LB Cy	Abril al bany, es retoca: una nit més.
4 EXT. NIT LB C	Abril acompanya, alienada de l'entorn d'èxtasi vacacional, el seu marit, Ernesto, en les últimes hores de la nit a la Barraca, la gran discoteca, amb centenars de joves alcoholitzats que ballen al ritme del reggaeton.
5 EXT. ALBA LP B	S'està fent de dia a la Posta, uns pocs aguanten a davant dels <i>baffles</i> de música techno. Helena es droga, discuteix amb Vicente, sobre assumptes del negoci, no va bé al negoci, però no en treuen trellat.
6 EXT. ALBA LB C	Abril i Ernesto ixen del local, ella observa com en la distància un segurata, clarament drogat, maltracta uns clients. Cap dels dos reacciona.
7 i 8 INT. ALBA CASA MARC D	Marc arriba a casa amb Laura, la seua millor amiga. Van molt arreglats, eixa nit ha sigut la seua graduació del màster: parlen del futur, de somnis, d'ambicions, etc.
9 INT./EXT. ALBA TAXI B 10 EXT. ALBA CARRER 1ª LÍNIA	Helena va darrere d'un taxi, sola, dorm. El taxista, observa lascivament. Quan arriba ha d'enfugir-se'n, puja a casa, molt deteriorada, aconsegueix gitar-se a dures penes.
11, 12 i 13 INT. DIA CASA H&V A <i>act break</i>	Helena desperta després d'una nit llarga per la cridada de l'hospital: ha mort el seu pare.

ACTE SEGON	
14 INT./EXT. DIA BUS B	Helena agafa el bus i es retroba amb el seu amor perdut de l'adolescència, Serena.
15 INT. DIA HOSPITAL A	Helena arriba a l'hospital, el seu pare, Ilaç mort al llit de l'hospital, com si tan sols dormira.
16 EXT. DIA TERRAT HOSP. A+*B*+Cx	Helena troba Ernesto en l'hospital.
17 INT. DIA HAB. 238 A+Cx	Ernesto organitza l'enterro.
18 INT. DIA CASA MARC D	Marc es desperta tard i veu 20 cridades perdudes d'Ernesto, el seu pare, i un missatge, que a males maneres, l'amenaça si no arriba a l'enterro.
19 EXT. CARRER VLC	1. Corre pels carrers de València.
20 INT. DIA METRO	2. Espera i va en metro.
21 INT. DIA RENFE	3. Arriba a l'estació, a l'últim moment.
22 INT. DIA RODALIES	4. Seu al tren.
23, 24 i 25 INT. CAE&A Cy	Abril prepara a la seua filla Clara, de 17 anys, per a l'enterro.
26 EXT. DIA ESGLÉSIA D+Cx	Marc arriba a l'església amb taxi, que ja està plena i segueix omplint-se, on està son pare esperant-lo. Sap que alguna cosa va a canviar per a ell.
27 INT. DIA ESGLÉSIA A	Seqüència (de muntatge) completa de l'enterro.
28 EXT. DIA CARRERS GRAU I CEMENTIRI act break	1. Entrada Abril&Ernesto 2. Cermònia a l'església 3. E: Presentació de Beatriu. 4. Caminata cap al cementiri, degoteig i panteó familiar.
ACTE TERCER	
29 INT. DIA CASA BEA E	Beatriu torna a casa del enterro a soles, o no. Parla asoles, o no. Antoni està amb ella, o ella ho creu.
30 EXT. DIA BANCAL CAE&A D	Òliver i Marc es troben després d'un mes sense vore's al jardí de tarongers de la casa familiar. Al principi no li conta res del que està passant a la família.
31 INT. DIA DESPATX CAE&A A	A l'interior de la casa familiar, Ernest està reunit amb Genoveva, l'alcaldesa, qui li ve de comunicar que els permisos dels seus principals locals han caducat. Li ofereix renovar-los a canvi de finançar la seua campanya electoral, com sempre havia fet don Marcos.

32 EXT. CAPVESPRES LAPOSTA B	Helena va a la Posta, està tancada, fet que la fa donar-se compte de que han començat a canviar les coses.
33 i 34 INT. DIA HABITACIÓ E&A C	Ernesto ha entrat en còlera, no es creu el que està passant, l'estan coartant, fent xantatges, a ell! Abril està calmada, controla la situació, li comenta les seues sospites sobre el cas.
35 EXT. CAPVESPRES PLATJA E	Beatriu passeja a soles, o amb Antonio, per la voreta del mar. Li explica qui era son pare, tot el que va aconseguir durant la seua vida. Pareix ignorar tot el que passa al seu voltant, la Voreta, molt prop de per on camina, vibra, alguns banyistes l'esguiten, la miren mal, parla a soles.
36 EXT./INT. CAPVESPRES COTXE ERNESTO A+Cx	Ernesto condueix, de la platja de Gandia cap a la casa de son pare, a la platja de Piles. Algú el segueix, però no se n'adona.
37 EXT. CAPVESPRES PORTA CASA CALA 38 INT. CAPVESPRES CA ANTONIO PARE 39 INT. CAPVESPRES CASA CALA A+Cx <i>act break</i>	Ernesto arriba a casa Cala, ca son pare. Antonio pare, l'observa des de la finestra de sa casa, sense que ell se n'adone. Fins que apareix en la cuina, sorprenent-lo. Li conta veritats, mentides que ell va creure.
ACTE QUART	
40 INT. NIT PICADERO HELENA B	Helena ha citat Serena en l'antic apartament de son pare: parlen de la família.
41 EXT. NIT PASSEIG MARÍTIM PILES Cy	Abril està fora de la casa Cala. Fa una cridada a l'alcaldesa: "2 milions. Ni un euro més, i volem els terrenys de la Marjal, els que estan al costat de la Barraca." Colga.
44 INT. NIT SALÓ CA BEA E	Tono, el fill major de Beatriu, torna tard.. Sa mare, preocupadíssima l'ha esperat desperta, i quan este entra la sorprèn parlant amb Antonio. "Put a l'oca...".
45 EXT. NIT LAPOSTA D 46 INT. NIT MAGATZEM	Helena, visiblement drogada, arriba a la Voreta. Troba a Vicente cridant-li l'atenció a un empleat, ella el despedeix. Mantenen relacions sexuals: "A partir d'ara ací mane jo."
47 INT. ALBA CASA CALA A+Cx	Ernesto ha passat la nit a casa Cala, ha pres una decisió: és un sí.
48 EXT. ALBA PLATJA I PASSEIG MARÍTIM A	Seqüència de muntatge del despertar de Gandia.

Guió literari

Es pot consultar el guió literari de l'episodi pilot als annexos, pot considerar-se tant base com fruit i producte d'este treball, ja que es tracta de l'aplicació pràctica i creativa de tot allò exposat en les pàgines anteriors i a continuació.

ii. 102: Helena

El segon capítol ve a negar el que es creu per segon al final del primer: que Ernesto va a substituir son pare al capdavant de les empreses familiars, que ell serà el nou *patriarca*. Tanmateix, durant la lectura del testament, escena amb la que obrirem el capítol, queda clar que els 3 germans estan en igualtats de condicions. La pregunta que s'obri és: algú gosarà reptar Ernesto? Sí, Helena, o això creu.

Antonio pare, preocupat per l'estabilitat d'Ernesto li ho conta tot a Helena: el xantatge de l'alcaldesa, la debilitat i ignorància d'Ernesto. És el millor moment per a ella per prendre les regnes: comença a moure els fils i sense comentar-li-ho a ningú aconsegueix planejar per al final de juliol, la festa d'agost: DJs famosos, celebritats com a ganxo, etc. Una sèrie d'esdeveniments en tots els locals de la família. Ernesto se n'adona del que està fent, comença la guerra, ell la jugarà, brut.

Serena, un amor de joventut que introduïem al pilot, torna definitivament i farà trontollar les ambicions d'Helena. La primera meitat del capítol seguirà Helena en la seua nova aventura empresarial, i precisament per a il·lustrar esta dualitat de la seua vida, la segona part del capítol tan sols inclourà a Serena. D'una manera intimista serem testimonis del cap de setmana de retrobament d'Helena amb Serena.

El final del capítol serà, lògicament, la tornada al món on Serena no existeix, i s'il·lustrarà d'una manera molt simple: cridades perdudes, missatges ignorats. Helena separa dràsticament, fent com si no existira, un món ignora l'existència de l'altre. Helena comença un camí perillós.

iii. 103: Marc

La guerra entre Helena i Ernesto pel control de les empreses familiars ha començat, i és hora de buscar aliats. Primer objectiu: Marc, que ja des del primer capítol veiem que s'ha endinsat en la maquinària dels Cala.

Obrirem amb un muntatge paral·lel: tant Ernesto com Helena intenten convèncer-lo de que els done el seu suport. Tanmateix, quant a ell i el seu propi conflicte, el seu futur, sí o no a laVoreta, esclata: hi ha qui l'espera fora, hi ha qui li diu que s'ha de quedar, hi ha els seus somnis, i les seues pors. També hi ha tots els que ara treballen per a ell, abans amics, ara convertits en inferiors.

El capítol comença mentider, sabem que ha passat un més des de l'última volta que hem vist els personatges, però just després d'esta primera seqüència de negociacions, veiem Marc anar-se'n d'escapada romàntica amb Òliver, però encara no sabem com ha canviat ell durant eixe temps. L'escapada és ràpida, seca, poc fructífera, Marc sols parla de com de fart està dels seus treballadors, de com de fart està dels clients, no es preocupa per res per Òliver, no li fa cap pregunta. Però no és conscient.

Al tornar a la realitat, no és tan ignorant sobre el que ha passat amb la seua relació amb Laura, Carles i Alberto. Se'ls troba de festa, quan ell mateix tanca laVoreta: "Haurem de

disfrutar també de l'estiu, no, *jefasso?*", li contesta Carles quan ell els pregunta si no treballen al dia següent. Se n'adona de la seua soledat, però es refugia en el treball.

El matí següent comença la festa d'agost: tots en la Voreta van a treballar quasi 15 hores seguides, "El que faça falta. L'empresa vos necessita.", Marc en mode discurs motivacional de *jefasso* fill de puta.

Durant el dia de treball en la festa seguirem a Laura, ella serà, la protagonista de la segona part del capítol per tal d'il·lustrar en qui s'ha convertit Marc. Hi ha més gent que mai al local, va rebassats, s'està fent una caixa que prompte arribarà als 10.000€ diuen entre els empleats, hi ha desesperació, cansanci, tots es droguen. "Pa aguantarr! 9 horettes més aghghghhh!", crida Laura després de fer-se una ralla i posar-se a fer més còctels.

A mitja nit apareix un famós director de cine, per a la pel·lícula del qual Laura ha fet un càsting, vol anar a conèixer-lo, tan sol per presentar-se amablement. Marc li ho prohibix taxativament, cosa que la porta a drogar-se més, de lluny observa el director, i planeja anar a parlar amb ell en secret. Es fa una ratlla abans de decidir-se. I va.

El pròxim que veiem és Marc, en els corredors de l'hospital, discutint amb l'encarregat, culpant-lo del que ha passat. Però tot des de un to professional, ni un mica es nota que Laura és la seua millor amiga, o ho era. Apareixen els pares de Laura, que amenacen amb demandar l'empresa. "No tens vergonya Marc... L'hauràs animada tu i tot, i ara ni tens collons per a entrar a vore-la." Marc està sol.

iv. 104: *Beatriu*

L'altra aliada lògica, el següent camp de batalla, un de vertaderament rel·levant, és el suport de Beatriu. Però com portem veient, és deixada de costat constantment, ignorada, s'assumeix la seua lleialtat. Ernesto organitza un gran sopar a la Caleta amb l'alcaldesa, alguns artistes convidats del festival, empresaris de la zona, etc. Els ven que Beatriu, que fa anys que no entra en una cuina però que té 2 estrelles Michelin, cuinarà per tots ells.

Beatriu entra en pànic, la presència de Antonio, el seu difunt marit, ja no es una simple fantasia, es quasi real. Parla amb ell en públic, la convenç de fugar-se. Aleshores Beatriu agafa el cotxe i fuig cap a l'interior.

El capítol prendrà un to de road trip que combinarà moments a un estil comèdia romàntica, una parella d'edat avançada fa un viatge per la Manxa. En altres moments es convertirà en quasi un film de fugida, una bandida que escapa de la presó amb el seu enamorat. Però no hi ha enamorat, sols ella, una dona que li parla al aire i riu irracionalment, que fuig del no res.

El viatge acaba finalment quan creu que els estan perseguint, un cotxe de policia que casualment es troba al seu darrera la fa fer *click*. Amb una volantada mal donada intenta ixir de la carretera per un caminal, amb la mala sort de derrapar i estampar-se contra un olivar.

v. 105: Clara Roig

Flashback al desembre de 1997, 23 anys enrere: Helena té 21 anys, Ernesto 29, Beatriu 36 i el patriarca Marc Cala, 61. Clara Roig, la mare dels germans, 59 anys. Que els flashbacks ocorreguen durant l'hivern serà una manera metafòrica de mostrar la importància d'estos mesos de l'any a la vida de la ciutat i dels nostres personatges: ínfima, uns mesos d'espera, solitud i sobrevivència. Vull plasmar l'altre costat de la Gandia turística, que ja s'intueix als altres capítols, però que durant este es plasmarà d'una manera molt més dràstica i cruel. Amb tot, el salt temporal no serà sols 2 dècades al passat, sinó també estacional. Vorem la Gandia buida: els inicis d'allò que hui és el destí turístic i de festa.

A més, este capítol tindrà una estètica particular durant les seqüències de flashback. Un aspect ratio de 3:2, com la pel·lícula analògica de 35mm, amb molt de gra, poca profunditat de camp i colors saturats a l'estil Kodachrome. La intenció no és solament de diferenciar estèticament les dues línies temporals, sinó també de fer una referència a la professió de la mare dels germans, que era fotògrafa.

Quan comença l'episodi, Beatriu porta desapareguda una setmana, però tot pareix tranquil, com si no haguera passat res, no hi ha una gran preocupació, fins i tot quan els visita la policia per informar-los que no hi ha cap notícia de Beatriu. Ernesto va a casa Cala per primera vegada des que va morir el seu pare, troba la fotografia de l'Arroseria Claret, des del passeig marítim, la platja de Gandia encara pareix innocent.

Estem a finals d'agost de 1997, Clara Roig, la mare dels germans i dona de don Marcos, càmera en mà, al seu costat Beatriu i Helena. Pugen a un cotxe amb el logo de l'arroseria a un costat, condueix Antonio pare. Hi ha un accident, mor Clara.

Flashforward a quatre mesos més tard, desembre, temps gris a Gandia i a la vida dels Cala. Vorem un don Marcos callat, seriós i fins i tot antipàtic, treballa molt. Beatriu passa molt de temps amb Helena quan no està a l'internat, i amb Marc, ja que el seu pare no està amb ell mai. Don Marcos i Ernesto les ignoren, capficats en el negoci, com sempre. Beatriu, sense que ningú se n'adone, és el pilar fonamental de la família.

Al llarg del capítol anirem descobrint certs aspectes de la vida dels protagonistes per entendre millor com han evolucionat: la gran relació de Beatriu amb Antoni, els intents fallits de quedar-se embarassada i el èxit eventual; com don Marcos li trenca el cor a Helena separant-la de Serena i Marta, l'ambició de poder de don Marcos durant estos anys, depredador; com Ernesto es converteix en un home de negocis totalment ingenu i hedonista, despreocupat, etc.

Però sobretot en la midseason comprendrem perquè Clara Roig, la matriarca, era tan important a l'estructura empresarial dels Cala: don Marcos posa en marxa tota la maquinària pesada per poder construir el seu imperi durant estos moments gràcies a la intervenció de la seua dona. La mort de la seua dona és la jugada mestra, llevant-se-la de damunt ja no hi ha ningú a qui culpar. Tancarem l'episodi amb una seqüència, que tot i no apuntar en cap direcció, deixar clar que la mort de doña Clara no ha sigut casual.

vi. 106: Ernesto

Finals d'agost, dues notícies: Un important empresari del turisme gandiense finança il·legalment la campanya d'Albir a canvi de permisos i terrenys protegits; i Gandia tancarà el seu millor agost des de la crisi, afirmen els empresaris. En cap de les dos es fa referència a l'altra. Ernesto és detingut.

L'episodi seguirà Ernesto, que d'una manera frenètica es imputat, processat i enviat a la presó, on es trobarà no amb criminals perillosos, assassins i violadors, si no amb molts coneguts seus. Cadascun d'ells li contarà la seua història, i com d'alguna manera alguna vegada van fer negocis amb son pare. Una sèrie d'entrevistes creuades amb les seues pròpies reunions amb el seu advocat que ens portaran la imatge d'un Ernesto cafre, ignorant i acabat: per fi veu que ha estat enganyat i cec.

Com Campbell (1949) traça, el nostre heroi, Ernesto, ha de passar per la fase de la reconciliació amb el progenitor. La segona part del capítol consistirà a una repetició de tots estos rencontres a la presó en que Ernesto mou fils per tal d'ixir d'allí, manipulant, amenaçant i subornant per tal que d'alguna manera l'exculpen.

El moment en què Ernesto li explica el seu pla a Andre, el seu advocat, servirà com a cliffhanger de l'episodi: li conta el seu pla després d'haver-lo dut a terme, i sabem per la reacció d'Andreu que no ha sigut una gran idea, que precisament ha tingut l'efecte contrari.

Veiem en una seqüència de muntatge com cadascun dels companys de presó d'Ernesto parlem amb un jutge, explicant la seua relació amb Ernest a canvi d'una reducció de la condemna.

vii. 107: Abril

Ernesto està a la presó, ella no. Poc a poc ens anem adonant que els esdeveniments en este episodi són paral·lels al de l'anterior, ja que hi apareixeran diferents informatius, programes de ràdio, debats de política, etc. que van narrant els esdeveniments de l'episodi anterior.

Abril ho veu des de la perifèria, espera que vinguen Helena i Marc a demanar-li explicacions, sap que vindran. I efectivament venen. Els convoca a un sopar en la Caleta, en públic, per demostrar normalitat. Els explica el seu pla, com ha de fer-li cas en cada detall, i que a la fi, mai hauran de dir a ningú que ella ha participat en tot els negocis d'Ernesto. L'escena del sopar tindrà una acció paral·lela, escenes intercalades que aniran mostrant Abril resolent cadascun dels detalls que els està explicant.

Al final de l'episodi, la visita d'Abril, inesperada tant per Ernesto, que ja ha perdut l'esperança, com per l'espectador, suposa la possessió dels dos mons (Campbell, 1949), gràcies a una decisió: anar a la presó per dir-li que vol el divorci, que no vol saber res d'ell.

Però ell no vol firmar res. A no ser que el traga d'allí, que li pague la fiança. "No vas a lliurar-te de mi tan fàcilment.", li espeta Ernesto a Abril.

viii. 108: Tots per un

Començarem l'episodi amb la signatura del divorci, Abril ha accedit. Immediatament la fiança, al banc, l'està pagant. Tot comença a millor per a Ernesto, que planeja amb Andreu la seua defensa, pareix que se'n ixirà amb la seua. Este moment d'esperança, curt, és el teaser.

Però no, ronda de declaracions, el NDM1 de l'episodi, comença l'acte primer: quan pensàvem que probablement Ernesto escaparia de la llei: "Sí, sí, 3 milions, cada any, ell els pagava la campanya i ells li donaven tots els permisos. I lo dels terrenys també, li'ls van requalificar per...". Marc està declarant contra ell, ho està contant tot.

Helena també, comença l'acte segon: dona detalls sobre com ven Ernesto la droga en els seus locals. "No, ell no és un narco d'eixos, però els obri les portes de sa casa de par en par."

Beatriu, desorientada, declara, ella en casa, no en la comissaria. Té una idea del que està passant, però res del que diu implica Ernesto directament, inclús desmenteix algunes de les afirmacions d'Helena i Marc. Breu acte tercer.

Acte quart, és l'hora d'Abril de testificar. Ha acordat pagar-li la fiança, està pagada de fet, i també està divorciada, separació de bens inclosa: té coses que perdre, però li dona igual, declara en contra d'Ernesto. "Va vindre el mateix dia de l'enterro, campanyes per permisos, una barbaritat de diners, però era simple... Jo estava allí, Ernesto no sabia res, pareixia sorprès... I es va escandalitzar inclús. Però va firmar, ell. I va pagar..."

Ernesto està en la seua cel·la, sense cap idea del que està passant, "fa les maletes", està a punt d'ixir d'allí, això li acaba d'assegurar el seu advocat. Decideix ixir a fumar al pati, on es troba Bernardino, un constructor conegut seu al que fa poc van detindre. Un home major, poderós...

El conflicte pareix estar resolt, per segona vegada, Ernesto no va a ixir de la presó, haurà d'esperar al juí. La temporada pareix acabada, amb una resposta, Ernesto Cala no serà tan gran com ho va ser son pare, serà menudet, entre reixes... O això pareix, si dura allí.

Bernardino li presenta a Ernesto Casimir, un rus conegut, 2 metres, tot fibra, una bèstia. Alguna cosa no va bé, el rus no somriu, no és cordial com Bernardino. "Els terrenys de la Marjal... els dels morts de fam aquells, al final ens va ixir bé el negoci, eh? Ton pare em va aconseguir permís 12 plantes! Hòstia, quina sort!" Bernardino tampoc somriu mentre diu això.

El pròxim que veiem és Ernesto, o el poc que queda d'ell, en llit d'un hospital. Connectat a una màquina, tot entubat.

A soles.

Tots estan a soles.

Tots estem a soles.

f. Més temporades?

La planificació de les sèries de ficció pot, si generalitzem, prendre dos camins des del seu origen. Per una banda, el de l'èxit: la renovació depèn de les audiències i suposa que la premissa i trama poden i deuen poder allargar-se les temporades que la cadena considere. Per altra banda, està la de la planificació real i la història tancada: el format serial no sols té en compte la estratègia narrativa intercapítular, sinó també aquella que s'estableix, o no, entre temporades. És a dir, com a creador, la història que planteja té un principi i un final perquè eixa és la seua natura, el seu recorregut, i com a creador haurà de definir durant quants episodis i temporades s'haurà de realitzar.

La sèrie pretén reflexar la realitat del turisme en la costa valenciana, específicament en la Safor i Gandia, a través del fil conductor dels conflictes familiars i polítics d'una família i els seus negocis. La primera temporada comença amb la mort del patriarca de l'imperi Cala i acabarà amb l'empresonament del seu hereu "natural": al final de la temporada no s'ha resolt qui serà el vertader hereu. La sèrie no pretén respondre a esta pregunta, qui substituirà Marc Cala, si no que traça la caiguda de l'imperi sense este al seu volant.

Així, queda clar que amb la primera temporada este objectiu no és assolit d'una manera absoluta. Però al mateix temps tampoc queda de manera oberta. Este plantejament busca satisfer els dos camins de planificació: naturalment la sèrie deuria finalitzar en la seua segona temporada, però el producte ha d'estar subjecte al seu èxit, o falta d'aquest, i per tant ha de, o bé, poder acabar amb la seua primera temporada d'una manera satisfactòria per a l'espectador, o poder continuar més enllà de l'últim episodi de la segona temporada. Açò s'explica de la següent manera:

En el cas de no produir-se la renovació per a una segona temporada, l'episodi 8 de Els Cala tanca les trames d'una manera ben satisfactòria. Pot ser amb ganes de més però no amb preguntes sense contestar, convertint-se en el que actualment anomenem una mini sèrie o una limited series.

No obstant això, la trama de la segona temporada està esbotzada: té el seu sentit d'existir. Les ganes de més de les que parlava unes línies amunt es refereixen també al sentit de cicle de la sèrie: hem vist com el camí en que Ernest busca ser el nou cap dels negocis familiars es trunca quan entra a presó, un cicle es tanca.

La nova temporada, el nou cicle, seguiria els passos d'Helena, qui al final de la primera temporada es queda sola, buscant omplir este buit amb els negocis, a més d'explorar la reconstrucció de la vida en la presó d'Ernest i Abril, el futur de Marc, etc.

Així mateix, el futur en forma de tercera temporada, o més inclús, respondria a un altre cicle, un en que els Cala ja no en serien el centre, perduraria la temàtica i sobretot la ciutat de Gandia com a protagonista. Crec que la importància i personalitat de la localització permetria poder continuar la sèrie sense els Cala.

4. Conclusions

Des del dia que vaig tindre la idea d'esta sèrie, fins hui, que escric les últimes paraules d'un treball i un guió ja acabats, han passat 14 mesos, més d'un any. I és que des d'eixe primer dia sabia que dedicaria el meu treball final de carrera a eixa idea, però també sabia que no es quedaria ahí, que seria una història que em rondarà el cap molt més enllà del dia de hui, que en teoria acabe este viatge. Per a mi, i tal volta sols per a mi, esta és la conclusió més important que trac després de haver-me passat 14 mesos desenvolupant-la.

Si sóc absolutament sincer, he dedicat a tant de temps a esta idea que prompte es va esborrar la línia entre allò que feia amb un objectiu acadèmic i a allò que realitzava per simple ambició creativa. Existeix una gran diferència entre estes dues cares del treball: allò acadèmic necessita de bibliografia, d'unes fonts, i el que he creat tan sols em reclamava imaginació. Podria dir-se que la major part d'este treball és creatiu, i per a qui crea i va a ser avaluat, puntuat, qualificat, el que crea és una arma de doble fil. D'una banda he hagut de satisfer un currículum, allò que s'espera d'un treball d'estes característiques, i d'altra, satisfer la idea, és a dir a mi mateix: satisfer, poder realitzar allò que he imaginat tal i com vull. Amb tot, diria que ho he aconseguit.

Si no fora suficient amb les exigències curriculars d'un treball final de grau, la ficció televisiva i la indústria, sobretot amb els seus nivells de comercialització i distribució actuals, són increïblement exigents. La bibliografia sobre la creació i guió de les series ve a dir, en gran mesura, no simplement com es fa una sèrie, si no que exposa els elements irreductibles, irremplaçables, per a que eixa sèrie pugua, tot simplement, existir. Els manuals de guió tradicionals fan tres quarts del mateix, al final es tracta d'una indústria creativa, però extremadament lligada a l'economia de la producció. Dins d'esta estructura estricta m'he trobat, sorprenentment, molt còmode: crear dins de les caixes que estableixen manuals i guies et fa lliure com a guionista. El que pensava que podia ser absurd, que no podria fer encaixar dins les regles, com per exemple els capítols monogràfics, he aconseguit encaixar-ho gràcies a fórmules quasi matemàtiques, fórmules que em permeten contar la història tal i com vull sense haver de renunciar per aspectes comercials.

No obstant totes les ferramentes que he adquirit gràcies a este treball, sí que m'ha resultat ben difícil la seua estructuració, donada la complexitat del format de la ficció televisiva i concretament esta. Amb cinc personatges protagonistes i els seus respectius secundaris, el recompte pujava a unes 20 persones que portar a la vida. Vides que havia de repartir en 8 episodis de 50 minuts, fent el procés quasi administratiu. I encara més quan per a presentar-ho existeixen milers de formules diferents i la majoria no encaixen dins del format d'un treball acadèmic com aquest. Malgrat les dificultats, la solució amb la que vaig concloure el treball és satisfactòria acadèmicament, però també podria extrapolar-se'n una part a l'àmbit professional.

Dins del que ha resultat este treball no han cabut, òbviament, moltíssims aspectes que considerava que podrien o devien entrar-hi, com per exemple una aproximació a la figura del showrunner que era bastant irreal. Però crec que a la fi, quan ha estat enllestit he vist com no es troben a faltar, o no són necessaris, ja que l'estructura del treball em permet abarcar indirectament estos aspectes.

Deixant de costat este document per sí mateix, en el que presente la sèrie d'una manera expositiva i no literària, també em vaig proposar escriure el guió del pilot de la sèrie. És a dir, no sols havia de dir que els meu protagonista era ambiciós, i que al final del capítol pilot la tensió respecte al seu futur deixava enganxat a l'espectador, havia d'escriure-ho. El guió literari simplement demostra que tota la Bíblia de la sèrie no és una farsa, que si he escrit tot allò ho puc plasmar en la forma d'una escena, una escaleta, etc. Este crec que era l'objectiu més important per a mi a l'hora de realitzar el treball, tot i que el guió literari no siga més que un mer annex. I no obstant això, personalment estic satisfet i orgullós amb les 48 pàgines que el conformen, després de varies relectures, revisions per part de companys i 5 versions diferents.

A la fi, la ficció televisiva necessita no sols de la capacitat creativa sinó també d'una gran aptitud per a l'administració, organització i gestió de la gran quantitat d'informació que suposa estar treballant amb tant de metratge: molts personatges, moltes localitzacions, diferents capítols i diferents temporades, varietat d'escenes, els cliffhangers, etc. Este TFG, des del meu punt de vista, simplement em prepara, em dona una idea de remota del que suposa el treball d'un guionista de televisió. Una idea que malgrat ser remota també és valuosíssima.

5. Agraïments

Primer que tot m'agradaria agrair als tutors d'este treball final de grau, que a falta d'un en te dos: Héctor Julio Pérez López, que m'ha guiat en els aspectes tècnics i creatius del treball, i Josep Àngel Mas, que ha estat darrere de tota la supervisió lingüística, però que també m'ha ofert gran ajuda quant a la temàtica i localització de la sèrie.

També vull donar les gràcies a tots aquells als que he fet un *pitch* de *Els Cala*, tant als que van escoltar amb atenció com als que no, per fer-me créixer cada vegada que ho feia.

Voldria, a més, reconèixer els meus companys de treball en Agua de Coco, els quals són quasi coautors de l'idea i han sigut i són una font inesgotable d'inspiració i ànims a seguir creant.

A la ciutat de Lyon i a totes les persones que allí vaig conèixer, que em van ajudar a madurar esta idea, que em van donar ànims per a seguir amb ella i per no perdre mai la passió en el que faig. A Martin Fournier de la Université Lumière per haver-me escoltat malgrat el meu pobre francès i haver-me ofert tota la seua experiència i saviesa desinteressadament.

Per últim, vull agrair, i dedicar, este treball a la família que va inspirar esta sèrie, espere que les coses comencen a anar millor. I també a la ciutat de Gandia, a l'EPSC, a tots els professors que m'han format fins arribar ací i tots els companys que m'han acompanyat.

6. Bibliografia

Llibres

Alandete, J. (2008): *Aproximació als processos de canvi sociolingüística a Gandia i la Safor*, Quaderns comarcals, num. 20, CEIC Alfons el Vell, Gandia

Douglas, Pamela (2011): *Writing the TV drama series: how to succeed as a professional writer in TV*, Michael Wiese Production

Gómez Martínez, P. & García García, F. (2010): *El guión en las series televisivas: formatos de ficción y presentación de proyectos*, Universidad Francisco de Vitoria

McKee, Robert (1998): *Story*, Editions Dixit

Rios San Martín, Manuel (2012): *El guión para series de televisión*, Instituto RTVE

Roth, Jean-Marie (2002): *L'écriture de scénarios*, Chiron

Toledano, Gonzalo i Verde, Nuria (2007): *Cómo crear una sèrie de televisión*, Madrid, T&B Editores.

Truby, John (2010): *L'anatomie du scénario*, Nouveau Monde Editions

VVAA (2017): *Llibre d'estil de la Corporació Valenciana de mitjans de comunicació*, Corporació Valenciana de mitjans de comunicació, València

Articles i treballs acadèmics

Cascajosa-Virino C. (2016). El ascenso de los *showrunners*: creación y prestigio crítico en la televisión contemporánea, *index.comunicación*, 6(1), 23-40.

Cascajosa Virino, C.: *Las series no son películas de 30 horas*, El País, Recuperat de https://elpais.com/cultura/2019/05/24/television/1558695065_174560.html el 28/06/2019

Casesnoves-Ferrer, R., & Mas, J. (2016). Transmissió intergeneracional del català i característiques sociodemogràfiques dels progenitors. *Treballs De Sociolingüística Catalana*, 0(27). Recuperat el 13/07/2019 de <http://revistes.iec.cat/index.php/TSC/article/view/140474>

De Pablo, Emiliano (2018): Spain builds momentum as a high-end drama center, *Variety*, Recuperat de <https://variety.com/2018/tv/global/spain-builds-momentum-as-a-high-end-drama-center-1202978865/> el 5/09/2019

De Pablo, Emiliano (2019): Spain's TV production boom sends ripples through the industry, *Variety*, Recuperat de <https://variety.com/2019/tv/features/spains-tv-production-boom-sends-ripples-through-industry-1203182264/> el 5/09/2019

Mas i Castells, J. (2010): Un repte de la (socio)lingüística aplicada: el model de llengua col·loquial per a la comunicació audiovisual. *Revista de Lingüística y Lenguas Aplicadas*, 2(1), 47-56. Recuperat el 13/07/2019 de <https://doi.org/10.4995/rlyla.2007.701>

Pàgines web

EPData: *Estadísticas sobre el municipio de Gandía*. Recuperat de <https://www.epdata.es/datos/datos-graficos-estadisticas-municipio/52/gandia/3379> el 05/09/19.

Pàgina web de l'Institut Nacional d'Estadística: *Enquestes sobre l'ocupació hostelera*. Recuperat de <http://www.ine.es/jaxiT3/Datos.htm?t=2078> el 05/09/19.

Wikipedia

- Canal 9: https://es.wikipedia.org/wiki/Canal_Nou Recuperat el 5/09/2019
- *L'alqueria Blanca*: [https://ca.wikipedia.org/wiki/L%27Alqueria_Blanca_\(s%C3%A8rie\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/L%27Alqueria_Blanca_(s%C3%A8rie)) Recuperat el 5/09/2019
- *Goenkale*: <https://es.wikipedia.org/wiki/Goenkale> Recuperat el 5/09/2019
- Televisión de Galicia https://es.wikipedia.org/wiki/Televisi%C3%B3n_de_Galicia Recuperat el 5/09/2019
- TV3: [https://es.wikipedia.org/wiki/TV3_\(Catalu%C3%B1a\)](https://es.wikipedia.org/wiki/TV3_(Catalu%C3%B1a)) Recuperat el 5/09/2019
- *Merlí*: [https://es.wikipedia.org/wiki/Merl%C3%AD_\(serie_de_televisi%C3%B3n\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Merl%C3%AD_(serie_de_televisi%C3%B3n)) Recuperat el 5/09/2019
- *La Forastera*: https://ca.wikipedia.org/wiki/La_forastera Recuperat el 5/09/2019
- Gandía: <https://es.wikipedia.org/wiki/Gand%C3%ADa> Recuperat el 19/08/2019
- Netflix: <https://es.wikipedia.org/wiki/Netflix> Recuperat el 19/08/2019